

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Εἰ Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

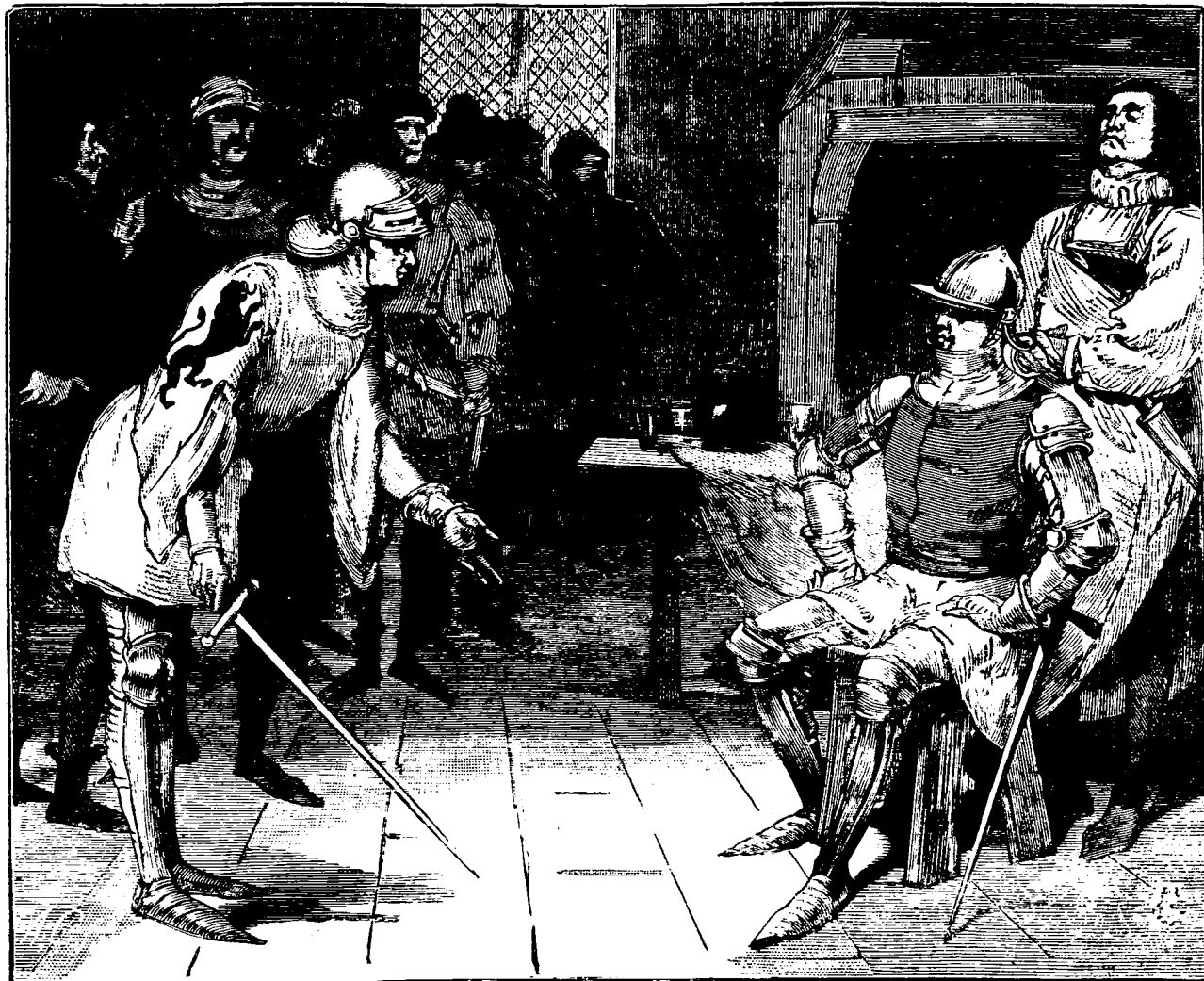
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικὴ Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. Β. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — ΔΙ' ΕΝΑ ΣΤΡΟΒΙΛΙΟΝ, ἐκ τῶν τοῦ Ludovic Halévy, μετάφρασις Αἰσώπου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρωθέντα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ μικρὰ ὁμήγουρις ἠεροῦτο τῶν λόγων τοῦ Μαλαράφτ. (σελ. 292).

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΖ'

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀναφερθείσης ἡμέρας ὁ Λαβρέσκης εἰσήλθε τὴν δεκάτην ὥραν εἰς τὴν οἰκίαν Καλιτίν, ὅπου συνήντησε τὴν Ἐλιζαν φοροῦσαν τὸν πλόν της καὶ τὰς χειρίδας της.

— Ποῦ πηγαίνετε; τὴν ἠρώτησε.
 — Εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Σήμερον εἶναι Κυριακὴ.
 — Συνειθίζετε λοιπὸν νὰ πηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν;
 Ἡ Ἐλιζα τὸν ἐθεώρησεν ἐκπεπληγμένη καὶ δὲν ἀπεκρίθη.
 — Συγχωρήσατέ με, εἶπεν ὁ Λαβρέσκης, δὲν ἤλθον διὰ νὰ σὰς εἶπω αὐτό, ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω. Μετὰ μίαν ὥραν ἀναχωρῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἐλιζα.
 — Εἴκοσι πέντε βέρστια.
 Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἡ Λενότσα, συνοδευομένη ὑπὸ τινος ὑπηρετρίας.
 — Δὲν πιστεύω νὰ μὰς λησμονήσητε, εἶπεν ἡ Ἐλιζα κατερχομένη τὰς βαθμίδας τοῦ ἀναβάθρου.
 — Οὔτε σεῖς μὴ μὲ λησμονήσητε. Ἄλλως τε... ἀκούσατε, προσέθηκεν, ἀφ' οὗ πη-

γίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν δεήθητε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἡ Ἐλιζα ἔστη καὶ στρεψαμένη πρὸς αὐτόν·

— Εὐχαρίστως, εἶπε θεωροῦσα τοῦτον κατὰ πρόσωπον, θὰ δεηθῶ καὶ ὑπὲρ ὑμῶν. Ἔλα, Λενότσκα.

Εἰς τὴν αἰθουσαν ὁ Λαβρέτσκις εὗρε μόνην τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν¹. Ὡσφραίνετο ὑδωρ τῆς Κολωνίας καὶ ἡδύοσμον, ἔλεγε δὲ ὅτι εἶχε κεφαλαλγίαν καὶ ὅτι διήλθε παραχῶδῃ νύκτα. Ἐδέχθη τοῦτον μὲ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις αὐτῆς.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, τὸν ἠρώτησεν, ὅτι ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς εἶναι πολὺ ἐράσμιος νέος;

— Ποῦτος εἶν' αὐτὸς ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς;

— Ὁ Πάνχιν, ὁ ὁποῖος χθὲς ἦτο ἐδῶ. Ἦρετε; πολὺ εἰς αὐτόν, σοὶ λέγω δὲ μυστικῶς, φίλιτάτῳ μοι ἐξάδειψε, ὅτι ἀγαπᾷ ὡσάν τρελλὸς τὴν Ἐλιζαν μου. Εἶναι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, ἔχει πολὺ καλὴν θέσιν, εὐφυῆς, εὐγενῆς καὶ ἂν τοιαύτη ἦναι ἡ θεία θέλησις ἐγὼ πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ὡς μήτηρ. Ἡ εὐθύνη μας βεβαίως εἶναι μεγίστη, διότι ἡ εὐτυχία τῶν τέκνων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν γονέων, καὶ ὁμολογητέον ὅτι ἔως ἐδῶ, καλῶς ἢ κακῶς, μόνη ἐγὼ, οἶκον μὲ βλέπεις, ἀνέθρεψα τὰ τέκνα μου καὶ ἐπεμελήθη τὴν ἀνατροφὴν των. Ἐσχάτως πάλιν ἔφερα παιδαγωγὸν ἀπὸ τῆς κυρίας Βουλοῦς.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἤρξατο ν' ἀπεκριθῆ τὰς μερίμνας τῆς, τοὺς ἀγῶνάς τῆς καὶ τὰ μητρικὰ αἰσθηματὰ τῆς. Ὁ Λαβρέτσκις ἤκουε ταύτης σιγῶν καὶ στρέφων τὸν πῖλόν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Τὸ ψυχρὸν καὶ βαρὺ βλέμμα του ἐτάραξε τὴν ἐξαδέλφην του ἐν τῷ μέσῳ τῆς φλυαρίας τῆς.

— Καὶ πῶς εὐρίσκες τὴν Ἐλιζαν; ἠρώτησεν αὐτή.

— Ἡ Ἐλιζα Μιχαηλόβνα εἶναι χαριεστάτη νεαίη, ἀπεκριθὴ ὁ Λαβρέτσκις.

Εἶτα ἠγέρθη, ἐχαιρέτισε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας Τιμοθέβνας. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός, μετὰ δυσηρεστημένου ὕφους.

— Τί ἀγριος, τί ἀγροίκος ἄνθρωπος! ἐσκέφατο. ὦ! ἐννοῶ τώρα διατί ἡ σύζυγός του ἐφάνη ἀπιστος πρὸς αὐτόν.

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, περικυκλωμένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου τῆς, ἀποτελουμένου ὑπὸ πέντε ἐξ ἑσσοῦ προσφιλεστάτων αὐτῆς ὄντων. Τὸ πρῶτον ἦτο πυραλίς, πᾶσχοςσα ἐκ βρογχοκήλης, ἣν ἠγάπησεν ἀφ' ὅτου δὲν ἠδύνατο νὰ κελαδῆ, τὸ δεύτερον κυνάριον δειλὸν καὶ ἡμερον, ῥόσκα καλούμενον, τὸ τρίτον, ἀσχημὸς γαλῆ ἄρρη, Μάτρος καλούμενη, εἶτα μελαγχροινὴ τις καὶ ἀκίνητος ἐνεαέτις κορασίς, ἔχουσα μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ ὄξειαν τὴν ῥίνα, ὀνομαζομένη

Σουρότσκα καὶ τέλος ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα Ὁγαρκῶφ, πεντηκονταετίς περίπου γυνή, φοροῦσα λευκὸν σκούφον καὶ ἐσθητὰ ἀμαυροῦ χρώματος. Ἡ μικρὰ Σουρότσκα κατήγετο ἐκ ποταπῆς οἰκογενείας καὶ ἦτο ὀρφανή. Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἔλαβε ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξ οἴκου, ὡς καὶ τὴν ῥόσκαν, εὐροῦσα ταύτας εἰς τὴν ὁδόν, ἰσχνάς, πειναλέας καὶ βεβρεγμένας ἐκ τῆς φθινοπωρινῆς βροχῆς. Οὐδεὶς ἐζήτησε τὸ κυνάριον, ἀλλὰ τὴν κορασίδα ὁ θεὸς τῆς, μέθυσος ἐμβαδοποιός, μὴ ἔχων οὔτε διὰ νὰ τραφῆ αὐτὸς οὗτος καὶ δέρων τὴν ἀνεψιάν του ἀντὶ νὰ τὴν τρέφῃ, εὐχαρίστως παρεχώρησεν εἰς τὴν γηραιάν κυρίαν. Τὴν Ἀναστασίαν Καρπόβναν δὲ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐγνώρισεν εἰς τινὰ μονὴν, ὅπου εἶχε μεταβῆ ἵνα προσκυνήσῃ, ἤρесе δὲ εἰς τὴν Μάρθαν Τιμοθέβναν, διότι ἦτο φιλόθρησκος λιαν. Ἐκεῖνη πλησιάζασα ταύτην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν προσεκάλεσε νὰ πῆ κῦπελλον τεῖου μετ' αὐτῆς, ἐκτοτε δὲ ἐγένοντο ἀχώριστοι. Ἡ Ἀναστασία ἦτο ἀπὸ μικρᾶς τάξεως, χήρα καὶ ἀτεκνος, εὐθύμος καὶ εὐάρμοστος, εἶχε κεφαλὴν στρογγύλην καὶ ψαράν, χεῖρας λευκάς καὶ ἀπαλάς, εὐεῖδῃ μορφήν, παρὰ τὰ χονδρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς καὶ τὴν σιμὴν ῥίνα τῆς. Ὑπερηγάπα τὴν Μάρθαν Τιμοθέβναν, ἀνταποδίδουσαν τὴν αὐτὴν ἀγάπην, τοῦθ' ὅπερ ὁμοῦ δὲν ἠμποδίζε ταύτην νὰ τὴν πειράζῃ ἐνίοτε διὰ τὴν εὐαισθησίαν τῆς καρδίας τῆς, διότι συνεπάθει πρὸς τοὺς νέους, ἡ δὲ ἀθωοτέρα ἀστειότης τὴν ἔκαμε νὰ ἐρυθρᾷ δίκην κορασίδος. Ἡ περιουσία τῆς ὀλίγηρος συνίστατο εἰς γίλια διακόσια ρούβλια χάρτινα, ἔζη δὲ δαπάναις τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας, ἥτις ἐθεώρει ταύτην ἴσην τῆς, οὐδέποτε δὲ ἠνέχθη νὰ τὴν καταβιάσῃ εἰς θέσιν ὑπηρετρίας.

— Ἀ! Φέδια, εἶπεν ἅμα πικρατηρήσασα τὸν Θεόδωρον, χθὲς τὸ ἐσπέρας δὲν εἶδες τὴν οἰκογένειάν μου. Θαύμασέ την τώρα. Συνηθροίσθημεν ὅλοι διὰ τὸ τεῖον. Εἰμπορεῖς νὰ τοὺς χαδεύσης ὅλους, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς Σουρότσκας ἡ ὁποία δὲν θὰ θελήσῃ καὶ τῆς γάττας ἡ ὁποία θὰ σὲ τσουγγρανίσῃ. Ἀναχωρεῖς σήμερον;

— Σήμερον μάλιστα, ἀπεκριθὴ ὁ Λαβρέτσκις, καθήσας ἐπὶ μικρᾶς χθαμαλῆς ἔδρας. Ἀπεχαιρέτισα καὶ τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν καὶ τὴν δεσποινίδα Ἐλιζαν Μιχαηλόβναν.

— Ὀνομαζέ την ἀπλῶς Ἐλιζαν, πατερᾶκη μου¹, διὰ σὲ δὲν εἶναι δεσποινίς. Ἠσύχασε λοιπὸν, θὰ σπάσης τὸ κάθισμα τῆς μικρᾶς Σουρότσκας.

— Τὴν εἶδον μεταβαίνουσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἶναι θρησκὸς λοιπὸν;

— Ναί, περισσύτερον ἀπὸ ἡμᾶς.

— Μήπως καὶ σὺ δὲν εἶσαι θρησκὸς; εἶπεν ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα. Ἄν δὲν ὑ-

πῆγες ἀκόμη εἰς τὴν πρώτην λειτουργίαν, θὰ ὑπάγῃς ὁμοῦ εἰς τὴν δευτέραν.

— Ὅχι, θὰ ὑπάγῃς ἑσὴ σου, διότι ἔγινα πολὺ ὀκνηρά, μητερίτσα μου, καὶ χαλῶ ἑμαυτὴν πίνουσα πολὺ τεῖον.

Καίτοι ἀμφοτέραι ὠμίλου ἐνικῶς ἀλλήλαις, ἐφάνετο ὁμοῦ ἡ διαφορὰ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς τάξεως.

— Δὲν μοι λέγετε, σὰς παρακαλῶ, ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις, ἡ Μαρία Δημητρίεβνα μοι ὠμίλησε περὶ τοῦ κυρίου ἐκείνου... Πῶς ὀνομάζεται; Πάνχιν, νομίζω. Τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Θεέ μου! τί φλύαρος ποῦ εἶναι! εἶπεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Εἶμαι βεβαία ὅτι σοὶ εἶπε, μυστικᾶ δῆθεν, ὅτι θέλει νὰ νυμφευθῆ τὴν κόρην τῆς. Ἀλλὰ χάριτι θεῖα τίποτε δὲν ἐγένεν ἀκόμη.

— Καὶ διατί χάριτι θεῖα; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Διότι αὐτὸς ὁ νέος; δὲν μοι ἀρέσκει καὶ δὲν πρέπει νὰ χαίρηται.

— Δὲν σὰς ἀρέσκει;

— Δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν ὄλων. Ἀρκεῖ ὅτι ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα τὸν ἀγαπᾷ.

— Καλὲ τί λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς χήρα περίτρομος. Καὶ δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεόν;

Καὶ αἰφνίδιον ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς.

— Καὶ τὸ εἰξεύρει καλὰ, ὁ κατεργάρας, ἐξηκολούθησεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, εἰξεύρει καλὰ πῶς νὰ τὴν ἐλκύῃ. Τῆς ἐχάρισε μίαν ταμβακοθήκην. Φέδια, ζήτησέ τῆς ὀλίγον ταμβακόν, καὶ θὰ ἴδῃς τί ὠραία ταμβακοθήκη εἶναι! Εἰς τὸ σκέπασμα εἶναι ἐξωγραφισμένος ἱππεὺς οὐσσᾶρος. Καλλιτέρον, φιλιτάτη μου, νὰ μὴ δικαιολογήθῃ.

Ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα μόνον δι' ἀρνητικῶν νεύματος ὑπερήσπισεν ἐκυτὴν.

— Καὶ εἰς τὴν Ἐλιζαν ἀρέσκει; ἐπίσης; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Φαίνεται ὅτι τῆς ἀρέσκει. Ἄλλως τε, ὁ Θεὸς τὸ εἰξεύρει! Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀλλου, βλέπεις, εἶναι σκοτεινὸν δάσος, πρὸ πάντων δὲ ψυχὴ νεανίδος. Νά, δὲν θέλεις νὰ ἐμβαθύνῃς εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μικρᾶς Σουρότσκας! Διατί κρύπτεται λοιπὸν καὶ δὲν φεύγει ἀφ' ὅτου εἰσῆλθες;

Ἡ κορασίς ἐκάγχασε καγχασμὸν πρὸ πολλοῦ συκρατούμενον καὶ ἐφυγεν. Ὁ Λαβρέτσκις ἠγέρθη.

— Ναί, εἶπε βραδέως, τίς δύναται νὰ μαντεύσῃ τί συμβαίνει ἐντὸς τῆς καρδίας νεανίδος.

Καὶ ἐκινήθη ἵνα ἀναχωρήσῃ, — Πότε λοιπὸν θὰ ἐπανεῖδωμεν ἀλλήλους; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα.

— Νὰ ἴδω, θεία μου. Ἄλλως τε δὲν πηγαίνω καὶ πολὺ μακράν.

— Ναί, πηγαίνεις εἰς Βασιλιεβσκόην. Δὲν θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς Λαβρίκη, αὐτὸ ἐνδιαφέρει σέ. Πήγαίνε μόνον νὰ ἐπισκεφθῆς τὸν τάφον τῆς μητρὸς σου καὶ τῆς μάμμης σου. Πολλὰ ἔμαθες εἰς τὰ ξένα, καὶ τίς εἰξεύρει ἐν τούτοις ἂν δὲν αἰσθανθῶσιν ἱσως, ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ τάφου των, ὅτ

1. Ἀφορμὴν λαβόντες ἐξ ἐρωτήσεως ἀναγνώστου, σημειοῦμεν ὅτι ἐν Ῥωσίᾳ τὸ πατρωνυμικὸν εἶναι ἀχώριστον τοῦ ὀνόματος καὶ εὐχρηστοτέρου τοῦ ἐπιθέτου. Δημητρίεβνα δὲ σημαίνει θυγάτηρ Δημητρίου.

1. Πατερᾶκη μου, μητερίτσα μου, εἰσὶν οἰκιακαὶ καὶ ὠπευτικά ἐκφράσεις, τὰς ὁποίας συχνότατα οἱ Ῥῶσοι μεταχειρίζονται ἐν ταῖς ὁμιλίαις αὐτῶν. Αἱ λέξεις, φίλε μου, ἀγαπητέ μου, κακῶς ἀποδίδουσι ταύτας καὶ διὰ τοῦτο προειρημασμεν ν' ἀφῆσμεν ἐν τῇ μεταφράσει τὰς ἰδιαιτέρας ταύτας τοῦ πρωτοτύπου φράσεις.

μετέβης νὰ τὰς ἐπισκεφθῆς. Μὴ λησμό-
νει, ἀγαπητέ μου, νὰ παραγγείλῃς μίαν
λειτουργίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς
τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας. Ἴδου ἐν ἀργυ-
ροῦν ρούβλιον. Λάβε το, διότι ἡ λειτουρ-
γία αὐτὴ θὰ γείνη ἀπὸ μέρους μου. Ὁ-
ταν ἔζη δὲν τὴν ἡγάπων, ἀλλὰ πρέπει νὰ
τῇ ἀποδώσω δικαιοσύνην, διότι ἦτο νέα
μὲ χαρακτήρα καὶ πνεῦμα, καὶ ἐκτὸς τού-
του δὲν σ' ἔλησμόνησε. Τώρα δὲ ὁ Θεὸς
νὰ σε καθοδηγῇ. Φοβούμαι μὴ ἐπὶ τέλους
σοὶ προξενήσω πλῆξιν.

Καὶ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα περιεπτύχθη
τὸν ἀνεψιὸν τῆς.

— Ἡ Ἐλίζα δὲ δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ τὸν
Πάνχιν, μὴ ἀνησύχει. Δὲν τῆς ἀρμόζει
τοιούτος σύζυγος.

— Ἀλλὰ δὲν ἀνησυχῶ πρὸς, ἀπεκρίθη
ὁ Λαβρέτσκις.

Καὶ ἀνεχώρησε.

ΙΗ'

Μετὰ τέσσαρας ὥρας εὐρίσκετο ἐντὸς
τῆς ἀμάξης τοῦ τρεχούσης ταχέως ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ. Ἀπὸ δεκαπενθημερίας ὑπῆρχε
μεγίστη ξηρασία· ἐλαφρὰ ὀμίχλη διέχεεν
ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ γαλακτώδη χρωματι-
σμὸν καὶ περιεκάλυπτε τὰ μακρὰν δάση.
Ὅσμη καιομένου πράγματος ἀνεπέμπετο,
μικρὰ δὲ ἀμαυρὰ νέφη ἵπταντο ἀορίστως
εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανόν, καὶ ἀρκοῦντως
σφοδρὸς ἀνεμος ἔπνεε ξηρὸς μὴ δροσίζων
ποσῶς τὴν ἀτμοσφαιραν. Τὴν κεφαλὴν ἐ-
στηριγμένην ἔχων ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων
τῆς ἀμάξης, τοὺς δὲ βραχίονας ἐσταυρω-
μένους ἐπὶ τοῦ στήθους ὁ Λαβρέτσκις πε-
ριεπλάνα τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν καλ-
λιεργημένων πεδίων τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν τοῦ ἐκτεινομένων, ἐπὶ τῶν κυτίσων
οἴτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἐφευγον, ἐπὶ τῶν κο-
ράκων καὶ τῶν κισσῶν ἀκολουθούτων δι'
ὑπόπτου βλέμματος τὴν διερχομένην ἀμα-
ξαν, καὶ ἐπὶ τῶν μακρῶν σειρῶν τῶν ἀγρῶν
ἐσπαρμένων ἐξ ἀρτεμισιῶν, ἀψιθίου καὶ
σουρβιῶν. Ἐθεώρει τὸν ὀρίζοντα καὶ τὴν
μόνωσιν ἐκείνην τῶν στεππῶν, τὴν τόσον
γυμνὴν ἀλλὰ καὶ τόσον δροσερὰν καὶ γό-
νιμον, τὴν χλόην, τοὺς μακροὺς λόφους,
τὰς καλυπτομένας ὑπὸ ἀκανθῶδων θάμνων
μικρῶν δρυῶν χαράδρας, τὰ μὲ λευκόφαιον
χρῶμα χωρὰ, καὶ τὰς λεπτὰς σημῶδας·
τέλος ἄπαν τὸ θέαμα ἐκείνο τῆς ῥωσίδος
φύσεως, ὅπερ πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχεν ἰδῆ,
ἐξήγειρεν ἐντὸς τῆς καρδίας του ἡδέα
καὶ θλιβερὰ ἐν ταύτῃ αἰσθήματα, καὶ
ἐπέζεε τὸ στήθος του διὰ βάρους οὐχὶ
ἐμιγυῶς γοήτρου. Πλεῖσταί τι κίψεις διε-
δέχοντο ἀλλήλας βραδέως ἐν τῷ νῷ
του, ἀόριστοι ὅμως ὡς τὰ ὑπεράνω αὐτοῦ
πλανώμενα νέφη. Ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀνά-
μνησιν τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, τῆς
μητρὸς του, τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸν ἐφε-
ραν πλησίον ταύτης εἰς τὴν ἐπιθανάτιον
κλίνην τῆς καὶ ὅπου σφίγγουσα τὴν κεφα-
λὴν τῆς εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἤρξατο νὰ
κλαίῃ σιγα, τὰ δὲ δάκρυά του ἐπαυ-
σαν ὅτε εἶδε τὴν Γλαφυρὰν Πετρόβναν.
Ἀνεμνήσθη τοῦ πατρὸς του, ὃν κατ' ἀρχὰς

εἶδεν εὐρωστον, δυσηρεστημένον πάντοτε,
καὶ οὐτινος ἢ βαρεῖα φωνὴ ἀντήχει εἰς τὸ
οὖς του, βραδύτερον δὲ τυφλὸν γέροντα,
κλαυθμηρίζοντα, ψαρὰν τὴν γενειάδα ἔ-
χοντα καὶ ῥυπαρόν. Ἐνεθυμήθη ὅτι ἡμέ-
ραν τινὰ ἐν τῇ τραπέζῃ ὁ γέρον καπνί-
ζων ἤρξατο αἰφνης νὰ γελάει καὶ νὰ ὀμιλῇ
περὶ τῶν ἐρώτων του, ὑποκρινόμενος τὸν
μετροφόρον καὶ σκαρδαμύσων τοὺς τυ-
φλοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ἐνεθυμήθη τὴν
Βερδάρην, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ του συ-
νεσπάσθησαν, ὡς συμβαίνει εἰς τὸν κατα-
λαμβανόμενον ὑπὸ αἰφνιδίας λύπης. Ἐ-
σεισε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶτα ἐσκέψατο περὶ
τῆς Ἐλίζας.

— Ἴδού, διελογίσθη, ὑπαρξίς νεαρὰ εἰ-
σερχομένη εἰς τὸν βίον. Ἐντιμὸς νεανίς,
ὅποια θὰ ἦναι ἡ τύχη σου; Εἶναι ὠραία·
τὸ πρόσωπόν τῆς εἶναι ὠχρόν, ἀλλὰ δρο-
σερότατον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γλυκύτατοι,
τὸ στόμα τῆς σοβαρόν καὶ τὸ βλέμμα τῆς
ἀθῶν! Κρίμα! ποῦ εἶναι ἐνθουσιώδης ὀ-
λίγον! Ἐχει ὠραῖον ἀνάστημα, χαρίεν
βαδίσμα καὶ γλυκυτάτην φωνήν! Εὐχαρι-
στοῦμαι νὰ τὴν βλέπω, ὅταν αἰφνης ἴστα-
ται, σὲ ἀκούει προσεκτικῶς σοβαρὰ, εἶτα
δὲ βυθίζεται εἰς διαλογισμοὺς καὶ ῥίπτει
ὀπισθεν τὴν κόμην τῆς! Καὶ ἐγὼ νομίζω
ὅτι ὁ Πάχιν δὲν εἶν' ἀντάξιός αὐτῆς. Καὶ
ὅμως τί τῷ ἔλλειπει; Τί κάθημαι καὶ σκέ-
πτομαι τώρα; Ὁ βραδίσθη τὸν ἴδιον δρό-
μον τὸν ὁποῖον ἐβάδισαν καὶ αἱ ἄλλαι!...
Καλλίτερα νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ὁ Λαβρέτσκις ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ καὶ
ἔμεινε βεθυθισμένος ἐν τῇ νεσᾷ ἐκείνη νάρ-
κη, ἥτις τόσον οἰκία μᾶς εἶναι κατὰ τὰ
ταξείδια. Ἐξηκολούθει ν' ἀναμνησκηται
τοῦ παρελθόντος καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων.
Ὁ Λαβρέτσκις ἤρξατο — ὁ Θεὸς οἶδε
διατί — νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ ἄλλοτε
πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας Ροβέρτου Πήλ,
περὶ τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας... περὶ τῆς
νίκης ἧς ἤθελε τύχη ἂν ἦτο στρατηγός,
ἐπίστευε δ' ὅτι ἤκουε τῆς βροντῆς τοῦ
πυροβόλου καὶ τῶν κραυγῶν τοῦ πολέμου.
Ἡ κεφαλή του ὠλισθῆεν καὶ ἤνοιγε τοὺς
ὀφθαλμοὺς... Τὰ κιντὰ πεδία ἔβλεπε,
τὰς ἰδίας στέππας, τὸ κίτρινον ὑποκάμι-
σον τοῦ ἡνιόχου ἐφούσκωνεν ἐκ τοῦ ἀνέ-
μου, καὶ οἱ τροχοὶ ἤγειρον κονιορτὸν μέ-
γιστον.

— Πολὺ καλὰ γυρίζω εἰς τὸν πατρικόν
μου οἶκον, ἐσκέπτετο ὁ Θεόδωρος.

Καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὸν ἔκχευε ν' ἀνα-
κραζῆ:

— Ἐμπρός!

Εἶτα καλυφθεὶς διὰ τοῦ ἐπανωφορίου
τοῦ ἐβυθίσθη πλειότερον ἐντὸς τῶν προσ-
κεφαλαίων. Ἡ ἀμάξα ἀνετινάχθη αἰφνι-
δίως. Ὁ Λαβρέτσκις ἀνεσηκώθη καὶ ἠνέ-
φξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς. Πρὸ
αὐτοῦ ἐπὶ λοφίσκου ἐξετείνετο μικρὸν χω-
ρίον, δεξιὰ ἔβλεπε παλαιὰν ἀρχοντικὴν οἰ-
κίαν, ἧς τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κεκλει-
σμένα καὶ τὸ ἀνάβηθρον ἐκλινε πλαγίως.
Ἀπὸ τῆς αὐλείου θύρας μέχρι τῆς οἰκίας
ἡ εὐρεῖα αὐλὴ ἐπληροῦτο πρασίνων καὶ πυ-
κνοτάτων ἀκαληφῶν. Ἀπωτέρω ὑπῆρχεν

ἀλευροθήκη, ἐκ δρυὸς κατεσκευασμένη καὶ
διατηρουμένη καλῶς ἔτι.

Ἦτο ἡ Βασιλιεβσκόη.

Ὁ ἡνιόχος περιέγραψε καμπύλην γραμ-
μὴν πρὸς τὴν αὐλείου θύραν καὶ ἐσταμά-
τησε τοὺς ἵππους, ὁ δὲ ὑπηρέτης τοῦ Λα-
βρέτσκι ἐγερθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ἐκάλε-
σεν. Ἠκούσθη μὲν ὑπόκωφος καὶ τραχεῖα
ὕλακῆ, ἀλλὰ κύων δὲν ὤφθη. Ὁ ὑπηρε-
της αὐτὸς ἐκάλεσεν, ἡ δὲ ὕλακῆ ἐπανελή-
φθη, μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς ἔδραμεν, ἄ-
γνωστον πόθεν ἐξελθὼν, ἀνὴρ φορῶν βαμ-
βακερὴν ἐνδυμασίαν καὶ λευκόθριξ ἐντε-
λῶς. Ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα προ-
φυλάξῃ τούτους ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡ-
λίου καὶ ἐθεώρησεν ἐπὶ μικρὸν τὴν ἀμα-
ξαν, εἶτα δὲ καταβιάσας ἀμφοτέρας τὰς
χεῖρας ἐπὶ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἔδραμεν ἵνα
ἀνοίξῃ τὴν αὐλείου θύραν. Ἡ ἀμάξα εἰσ-
ῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἔστη πρὸ τοῦ
ἀναβάθρου. Ὁ λευκόθριξ γέρον, εὐκίνητος
ἔτι, ἴστατο ἤδη ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθ-
μίδος. Ἀνοίξας δὲ τὴν θύραν τῆς ἀμάξης
ἐβοήθησε τὸν κύριόν του ἵνα κατέλθῃ, ἐν
ᾧ συγχρόνως ἤσπασθη τὴν χεῖρά του.

— Καλημέρα, καλημέρα, φίλε μου, εἶ-
πεν ὁ Λαβρέτσκις. Ἀντώνιος δὲν ὀνομά-
ζουσαι; Ζῆς λοιπὸν ἀκόμη;

Ὁ γέρον ὑπεκλήθη σιγῶν καὶ ἔδραμε
πρὸς ἀναζήτησιν τῶν κλειδίων. Διαρκούν-
των τούτων, ὁ ἡνιόχος ἔμεινε ἀκίνητος,
κεκλιμένος πλαγίως καὶ θεωρῶν τὴν κε-
κλεισμένην θύραν, ἐν ᾧ ὁ ὑπηρέτης τοῦ
Λαβρέτσκι ἐτήρει τὴν γραφικὴν στάσιν
ἣν ἔλαβε ὅτε κατήλθε τῆς ἀμάξης, στηρι-
ζων τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἔδρας. Ὁ γέ-
ρον ἔφερε τὰς κλειδίας καὶ μετὰ δυσκολίας
ἠνέφξε τὴν θύραν, μεθ' ὃ παραμερίσας ἐ-
χαιρέτισεν αὐτὸς βαθέως.

— Ἴδού με λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου,
ἐπανῆλθον τέλος, ἐσκέψατο ὁ Λαβρέτσκις,
εἰσελθὼν εἰς τὸν πρόδρομον, ἐν ᾧ ὁ ὑπη-
ρέτης ἤνοιγε θυροβωδῶς ἀλλεπάλληλα τὰ
παραθυρόφυλλα καὶ τὸ φῶς εἰσῆρχετο ἐν-
τὸς τῶν ἐρήμων δωματίων.

ΙΘ'

Ὁ οἰκίσκος ἐν ᾧ ὁ Λαβρέτσκις ἐ-
μελλε νὰ κατοικήσῃ καὶ ἐνθα, πρὸ δύο
ἐτῶν, ἀπέθανεν ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα,
ἐκτίσθη κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἐξ
ὠραίου ζύλου ἐλάτης. Ἐφαίνετο παλαιός,
ἀλλ' ἠδύνατο νὰ διατηρηθῇ ἀκόμη πεν-
τήκοντα καὶ πλέον ἔτη. Ὁ Λαβρέτσκις
διέτρεξεν ἅπαντα τὰ δωμάτια καὶ ἠνέφ-
ξεν ὄλων τὰ παράθυρα, κεκλεισμένα ἀπὸ
τοῦ θανάτου τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας.

Τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ διέμεινον ἐν τῇ
αὐτῇ καταστάσει. Τὰ μικρὰ τῆς αἰθούρας
ἀνάκλιτρα, μὲ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ λιγνοὺς
πόδας των, κεκαλυμμένα διὰ λευκοφάου
δαμασκηνουργοῦς ὑφάσματος, ἐπιβλωμένα
καὶ ἐφθαρμένα, ἀνεμίμνησκον τὴν ἐποχὴν
τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης. Ἐν τῇ
αἰθούρῃ ὑπῆρχε τὸ εὐνοούμενον θρονίον τῆς
οἰκοδοσοποινης, μὲ τὸ ὑψηλὸν ἐρεισίνωτόν
του ἐφ' οὗ συνειθίζε νὰ στηρίζεται κατὰ
τὸ γῆρας αὐτῆς. Ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου τοί-

χου ἐκρέματο παλαιὰ εἰκῶν τοῦ προπάππου τοῦ Θεοδώρου, Ἀνδρέου Λαβρέτσκη. Τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπόν του μόλις διεκρίνετο ἐν τῇ ἀμαυρωθείσῃ εἰκόνι, οἱ δὲ κακοὶ καὶ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του ἔρριπτον δύστροπα βλέμματα κάτωθεν τῶν μακρῶν βλεφάρων του. Αἱ ἀνευ παιπάλης μελαναὶ τρίχες αὐτοῦ ἦσαν ὀρθωμέναι ὑπεράνω τοῦ ἔρρυτιδωμένου μετώπου του. Εἰς γωνίαν τινὰ τῆς εἰκόνος ἐκρέματο κονισαλέος στέφανος ἀμαράντων.

— Ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, τὸν ἔκαμε μὲ τὰ ἴδια χέρια της.

Ἐν τῷ θαλάμῳ ὑπῆρχε στενὴ κλίνη, μὲ παραπέτασμα ἀπὸ παλαιοῦ μὲν ἀλλὰ στερεοῦ ὑφάσματος μὲ σειράς. Προσκεφάλαια πλεῖστα καὶ λεπτὸν βαμβακερὸν ἐφάπλωμα ἔκειντο ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀνωθεν τῆς ὁποίας ἐκρέματο εἰκῶν παριστώσα τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἣν ἡ γηραιὰ κόρη ἐκπνεύσασα μόνη καὶ ἐλησμονημένη, ἔθλιψε κατὰ τὰς τελευταίας αὐτῆς στιγμὰς ἐπὶ τῶν παγερῶν ἤδη χειλέων της. Παρὰ τὸ παράθυρον εὐρίσκετο μικρὰ τράπεζα ἐφ' ἧς ἦτο χρυσοῦν καὶ μεμαυρισμένον κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἐστολιζέτο ἡ Γλαφυρὰ. Θύρα ἦσαν εἰς τὸ εὐκτήριον, οὐτινος οἱ τοῖχοι ἦσαν γυμνοὶ, καὶ ἔνθα εἰς τινὰ γωνίαν ὑπῆρχον ἐρμάριον μεστὸν ἀγίων. Μικρὸς ἐφθαρμένος τάπης πλήρης κηλίδων κηροῦ ἐκάλυπτε τὴν θέσιν ἐν ᾗ ἐγονυπέτει ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα.

Ὁ Ἀντώνιος μετέβη μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ Λαβρέτσκη ἵνα ἀνοίξῃ τὸν σταῦλον καὶ τὸ ἀμαξοστάσιον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἦλθε πρὸς τὸν Λαβρέτσκη γηραιὰ γυνὴ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν σχεδὸν ἔχουσα μετὰ τοῦ Ἀντωνίου. Ἡ κινουμένη κεφαλὴ της ἐκαλύπτετο διὰ μανδηλίου κατερχομένου μέχρι τῶν ὀφρύων της· ἡ ἔξις δὲ τῆς παθητικῆς ὑπακοῆς ἐφαίνετο ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐπλησίασε τὸν Λαβρέτσκη ἵνα ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἔστη εἴτα εἰς τὴν θύραν, ὡς ἵνα ἀναμείνῃ τὰς διαταγὰς του. Εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσῃ τὸ ὄνομά της, δὲν ἐνεθυμείτο μάλιστα νὰ τὴν εἶχεν ἴδῃ ποτὲ. Ἐκαλεῖτο Ἀπραξία, πρὸ τεσσαράκοντα δὲ ἐτῶν ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα τὴν εἶχεν ἵνα φυλάττῃ τὸ ὀρνιθοτροφεῖον. Ὡμίλει ἄλλως τε ὀλίγον, ἐφαίνετο παλίμπαις καὶ ἐτήρει μόνον τυφλὴν ὑπακοήν.

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων γερόντων καὶ τριῶν εὐτραφῶν παιδίων ἐνδεδυμένων μόνον διὰ μακροῦ ὑποκαμίσου—ἐγγόνων τοῦ Ἀντωνίου—ἔζη πρὸς τοὺτοις ἐν τῇ οἰκίᾳ ἄχειρ καὶ ἀνίκανος εἰς πᾶσαν ἐργασίαν χωρικός, ὁ δὲ γηραιὸς ἀσθενὴς κύων, ὁ χαιρετίσας τὴν ἐπάνοδον τοῦ Λαβρέτσκη, δὲν ἦτο ὠφέλιμος πλέον εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι πρὸ δεκαετίας, κατὰ διαταγὴν τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας ἦτο δεδεμένος διὰ βαρείας ἀλύσου, μόλις δὲ ἠδύνατο νὰ κινήθῃ καὶ νὰ σύρῃ τὸ φορτίον του.

Ἐξετάσας τὴν οἰκίαν ὁ Λαβρέτσκη κατήλθεν εἰς τὸν κήπον, ἐξ οὗ νῦν χαριστήθη καίτοι περιεῖχε μόνον χόρτα, θάμνους φραγκοσταφυλῶν καὶ σμεούρων ὕπῆρχον ἐν αὐτῷ ὠραῖαι σιαδέες, παλαιαὶ φιλύραι,

ἀξιοπαρατήρητοι διὰ τὴν γιγαντιαίαν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ διὰ τὴν παράδοξον τάσιν τῶν κλώνων των, διότι εἶχον φυτεῦση ταύτας πλησιέστατα, πρὸ ἑκατονταετίας δὲ ἴσως τὰς εἶχον κλαδεύσῃ. Ὁ κήπος κατέληγεν εἰς μικρὰν τινὰ διαυγῆ λίμνην, περὶξ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον ἐρυθροποὶ σχοῖνοι. Τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρώπινου βίου ταχέως ἐξάλειφονται· ἡ ἰδιοκτησία τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας μόλις ἔμεινεν ἐρημος καὶ ἐφαίνετο ἤδη βεβυθισμένη εἰς τὴν καταστροφὴν. Ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς ἐπεσκέφατο ὡσάυτως τὸ χωρίον· αἱ χωρικαὶ ἐθεώρουν τοῦτον ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῶν καλυβῶν των, στηρίζουσαι τὴν παρεῖαν ἐπὶ τῆς χειρὸς, οἱ χωρικοὶ τὸν ἐχαιρέτων μακρόθεν, τὰ παιδιὰ ἐφρευγον πρὸ αὐτοῦ καὶ οἱ κύνες ὑλάκτου ἀδιαφόρως. Μετ' ὀλίγον ἐπέπρασεν, ἀλλὰ μόλις πρὸς τὸ ἑσπέρας οἱ ὑπηρεταὶ του καὶ ὁ μάγειρος αὐτοῦ ἤθελον ἔλθῃ, αἱ δὲ προμήθειαι δὲν εἶχον φθάσῃ ἀκόμη ἐκ τοῦ Λαβρέτσκη, δι' ὃ ἐδέησε ν' ἀποταθῇ τῷ Ἀντωνίῳ. Οὗτος δὲ ἔσπευσε νὰ ἐτοιμάσῃ καὶ πρὸς τοῦτο σφάξας ὄρνιθα τὴν ἐκαθάρισεν ἀπὸ τῶν πτερῶν της, ἣν παραλαβοῦσα ἡ Ἀπραξία ἔθηκεν εἰς τὴν χύτραν, ὅτε δὲ αὐτὴ ἐψήθη ὁ Ἀντώνιος ἠτοίμασε τὴν τράπεζαν, ἔθηκε πρὸ τοῦ τρυβλίου τρίπουν ἀλατοθήκην ἐκ μεμαυρισμένου μετάλλου καὶ φιάλην, εἴτα δὲ ἀνήγγειλε τῷ Λαβρέτσκη ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἐτοιμον, καὶ ἐτοποθετήθη κατόπιν ὀπισθεν τῆς ἔδρας τοῦ αὐθέντου, κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα μάκτρον. Ἀφ' οὗ ἐγευματίσεν ὁ Λαβρέτσκη ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ἵνα πῖνῃ τέτον, ἄν . . .

— Θὰ σὰ; φέρω εὐθύς, διέκοψεν ὁ γέρον.

Καὶ ἐτήρησε τὸν λόγον του.

Εὐρον ὀλίγιστον τείον ἐντὸς ἐρυθροῦ χάρτου, καὶ τεμάχια τινὰ, κατὰ τὸ ἦμισυ ἀναλελυμένης, ζαχαρέως. Ὁ Λαβρέτσκη ἐπὶ τὸ τέτον του ἐντὸς μεγάλου κυπέλλου ἀναμεινῆσκοντος αὐτῷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του καὶ ἐφ' οὗ ἦσαν ἐζωγραφισμένα παιγνιόχαρτα. Τὸ κύπελλον τοῦτο μετχειρίζοντο ὅταν προσέφερον τέτον πρὸς τοὺς ξένους καὶ τώρα οὗτος, ξένος ἐπίσης, ἔπινεν ἐντὸς τοῦ κυπέλλου ἐκείνου. Τὴν ἑσπέραν ἀφίκοντο οἱ ὑπηρεταὶ. Ὁ Λαβρέτσκη δὲν ἠθέλησε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην τῆς θείας του καὶ ἐτοποθέτησε τοιαύτην ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ. Σβέσας τὸ κηρίον ἐθεώρησεν ἐπὶ πολὺ καὶ τεθλιμμένος περὶξ αὐτοῦ, κατελιγμένος ὢν ὑπὸ τοῦ δυσάρεστου ἐκείνου αἰσθήματος ὅπερ αἰσθάνονται πάντες οἱ διερχόμενοι πρῶτην νύκτα εἰς μέρος ἀπὸ πολλοῦ ἀκατοίκητον. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πανταχόθεν περικυκλοῦν αὐτὸν σκότος δὲν ἠνείχετο ξένον, καὶ ὅτι αὐτοὶ οὗτοι οἱ τοῖχοι τῆς οἰκίας ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν πικρουσίαν του. Ἐξέβαλε στεναγμὸν, ἐκαλύφθη περισσότερον ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματός του καὶ τέλος ἀπεκοιμήθη. Ὁ Ἀντώνιος ἔμεινε τελευταῖος ὄρθιος. Ἐποίησε δις τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἤρξατο νὰ συνομιλῇ μετὰ τῆς Ἀπραξίας πρὸς ἣν χαμηλοφώνως ἔλεγε τὰ παράπονά του. Ἀμφότεροι οὐδόλως ἐπίστευον νὰ ἴ-

δωσι τὸν αὐθέντην ἐγκαθιστάμενον εἰς Βασιλιεσκόην, ἀφ' οὗ τόσον πλησίον εἶχεν ὠραϊότατον κτήμα, μὲ κάλλιστον οἰκίαν. Ἦγνόνουν ὁμως, ὅτι ἀκριβῶς τὸ οἰκίαν τοῦτο ἀπεστρέφετο ὁ Λαβρέτσκη, διότι ἀνεμίμησεν αὐτῷ παλαιὰς ἀναμνήσεις. Μετὰ τὴν χαμηλοφώνως γενομένην συνομιλίαν των ὁ Ἀντώνιος ἔλαβε τὴν βάρβον του ἵνα κρούσῃ τὴν πρὸ πολλοῦ ἀφωνον σιδηρὰν πλάκα—διότι ἐν Ῥωσίᾳ ὑπάρχει συνήθεια, ὅταν ὁ κύριος εὐρίσκειται ἐν τῷ κτήματί του, ν' ἀγρυπνῇ τὴν νύκτα ὑπηρετῆς τις καὶ νὰ κρούῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σιδηρὰν πλάκα ἵνα ἀποδεικνύῃ τὴν ἀγρυπνίαν του.— Ἡ ἑαρινὴ νύξ ἦτο γαλήνιος, ὁ δὲ γέρον ἐκοιμήθη γλυκὺν καὶ ἦσυχον ὕπνον.

*Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ὀλιβιέρως, ὠχρὸς ἐκ τῆς λύπης καὶ τῶν συνεχῶν ἀγρυπνιῶν, ἀκίνητος καὶ μὴ τολμῶν ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ἴστατο πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀσθενοῦς, προσέχων καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην αὐτῆς κίνησιν.

Ἄλλὰ καθ' ὅσον προῦχώρει ἡ νύξ, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ θέσις της ἐδεινούτο, ἡ ἀδυναμία ἠξήσεν ἐπαισθητῶς καὶ οἱ παραλογισμοὶ ἐδιπλασιάσθησαν.

Πάντες εἶχον πλέον ἀπελπισθῇ.

Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς κλίνης της, ὁ Ὀλιβιέρως, γονυπετής, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν χεῖρα τῆς ψυχορραγούσης, φιλῶν αὐτὴν μετὰ δακρύων· ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας ὁ Μακκράφτ, ὠχρὸς, κρατῶν δὲ ἀνὰ χεῖρας τὸ προσευχητῆριόν του, ἀνεγίνωσκε τὰς ἐπικηδεῖους εὐχὰς.

Ὁ Ζεβὰν καὶ ὁ Μωκλέρ ἀντήλασσαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λέξεις τινὰς χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

Ἡ δὲ γραῖα Μαρριάννα εἰσῆρχετο καὶ ἐξήρχετο ἀενάως τοῦ δωματίου, φέρουσα τὰ φάρμακα καὶ ἄλλα πολλὰ χρεῖώδη.

Περὶ τὴν ἔκτην πρωϊνὴν ὥραν, ἡ Ζολάνδη κατελήφθη ὑπὸ ξηροῦ βηχός.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἀνεσκήρτησεν.

— Πνίγομαι! . . . ἐψιθύρισεν αἰφνης ἡ Ζολάνδη, πνίγομαι! . . .

Ὁ Ζεβὰν ἠνέφξε τὰ παρᾶθρα.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερά, τὸ δὲ σκότος πυκνότερον.

Ὑποτρέμον τι φῶς ἐφαίνετο ἀπέναντι τῆς οἰκίας.

Φεῦ! τίς οἶδεν; Ἴσως καὶ ἄλλη τις, ἀθῶα καὶ ἀσπιλος, ὡς ἡ Ζολάνδη, παρέδιδε τὸ πνεῦμα πρὸς τὸν Κύριον.

Πυκνὰ νέφη ἐκάλυπτον τὸν ὀρίζοντα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐνῶ ταῦτα, ὠθούμενα ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, ἤραιούντο, ἐφαίνοντο διαυγεῖς τινες ἀστέρες, λάμποντες τὸ στερέωμα.

Ὁ ἀνεμος ἔσειε τὰς κορυφὰς τῶν δέν-

δρων τοῦ κήπου, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐκ τῆς κλίνης τῆς Ζολάνδης.

Βλέπων τις τὰς κορυφὰς ταύτας, αἶνες ἐκλινον πρὸς τὰ κάτω καὶ ἤγειροντο ἐκ νέου, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἐχαιρέτιζον ἀόρατόν τινα ἐπίγειον Θεόν.

Ὁ Ὀλιβιέρος, οὐδὲν πλέον αἰσθανόμενος, ἐνόμισεν ὅτι τὸ πᾶν δι' αὐτὸν ἐτελείωσε καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετὰ φοβερᾶς ἀγωνίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ συνήντησαν τοὺς τῆς Ζολάνδης καὶ πύραυτα ἤσθάνθη τὸ αἷμά του πεπηγός.

Ἡ ψυχὴ αὐτῆ, ἀντικρῦζουσα ἤδη τὰς οὐρανίους μονὰς, ἔρριπτε μειδιῶσα τελευταίων βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐτέρας ταύτης ψυχῆς, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλειπεν ἐπὶ τοῦ κόσμου περιλυπον, ἔρημον, ὀρφανὴν, ἀμάσσουσαν.

Οἱ ψυχορραγοῦντες ἀπευθύνουσι ἰδιαιτέρον ἀποχαιρετισμόν, τρυφερόν, μειδιῶντα, παρκαμυθητικὸν εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠγάπησαν περιπαθῶς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἤρχιζε νὰ ἐλπίζῃ καὶ πάλιν.

Παρετήρησε τὸν Μαλκράφτ, ἀλλ' οὗτος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὁ ἀτυχῆς νέος ἠννόησε τοῦτο καὶ λαβὼν ἐκ νέου τὴν χεῖρα τῆς Ζολάνδης, ἠσπάζετο παραφύρως αὐτήν.

Ὁ Ζεβὰν εἰς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου ἐκλαιε πικρῶς.

Οὕτω παρῆλθε μίᾳ ὥρᾳ.

Ἡ ἡὼς ἤρξατο νὰ ὑποφώσκῃ.

Αἴφνης ἡ Ζολάνδη ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ μόλις ἀκουσμένης :

— Πλησίαισε ! . . . πλησίαισε ! . . . τῷ εἶπεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαβον πρὸς στιγμὴν τὴν ζωηρότητά των.

— Ἀποθνήσκω ! ὁ Θεὸς μοὶ ἀνοίγει ἤδη τὰς θύρας τοῦ παραδείσου του ! . . . οἱ ἀγγελοὶ μὲ καλοῦσι ! Σὲ ἠγάπησα πολὺ, καί ! . . . οὐδεμίᾳ ἄλλῃ θὰ σὲ ἀγαπήσῃ, ὅπως ἐγὼ !

— Ζολάνδη μου ! . . . λατρευμένη μου Ζολάνδη ! . . . ἔλεος . . . εὐσπλαχνίαν ! . . .

— Δὲν δύνῃμαι πλέον . . . ν' ἀναπνεύσω . . . δέν . . . βλέπω πλέον . . . ὀμίλει μου ! . . .

— Ζολάνδη μου ! εἶμαι ἐδῶ . . . πλησίον σου ! . . . σὲ ἀγαπῶ πάντοτε . . . Θεέ μου ! Θεέ μου ! . . .

Καί, πλησιάζεσθε δι' ὑπερτάτου ἀγῶνος τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τῶν τοῦ Ὀλιβιέρου.

— Λάβε, εἶπε, τὸν τελευταῖόν μου ἀσπασμόν, Ὀλιβιέρε, καί . . . δός . . . καὶ σοῦ . . . ἕνα εἰς τὸν πατέρα μου . . . τὸν ἀγαπῶ ! . . . ὦ ! . . . τόν . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν ἀκτινοβόλος.

Ἀκτίς τις κατήλθεν οὐρανόθεν καὶ ἐπέστεψε τὸ μέτωπον τῆς νέας, περικαλύψασα αὐτὸ δι' οὐρανίαις καὶ ἀκτινοβόλου αἰγλης.

— Ἀχ ! . . . εἶπε στενάξασα.

Καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

Ἦτο νεκρά !

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐξέβαλε φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς Ζολάνδης.

Ὁ Ζεβὰν καὶ ὁ Μαλκράφτ ἔτρεξαν πρὸς τὸν φίλον των, ὅπως ἀποσπᾶσιν αὐτὸν ἐκ τοιαύτης σπαραξικαρδίου σκηνῆς.

— Ἀφήσατέ με ! . . . ἀφήσατέ με ! . . . ἔλεγε θρηῶν καὶ ὀλοφυρόμενος ὁ δυστυχῆς νέος . . . Δὲν ἀπέθανεν, ὄχι ! . . . σὰς λέγω ὅτι δὲ ἀπέθανεν ! . . . Ἰδέτε ! ἡ χεῖρ τῆς εἶνε θερμὴ ! . . . τὰ χεῖλη τῆς μειδιῶσιν ἔτι ! . . .

— Τέκνον μου . . . ἐψιθύρισε θλιβερῶς ὁ Μαλκράφτ.

— Ὅχι ! . . . ἀφήσατέ με ! . . .

— Ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν τοσοῦτον ἠγάπησας, τέκνον μου, ἀναπαύεται ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ ! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Τοῦ Θεοῦ ! ἐπανελάβε φρυάττων ὁ Ὀλιβιέρος, τοῦ Θεοῦ ! . . . Ἄ ! καὶ τολμᾶτε νὰ ὀμιλῆτε περὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀδίκου καὶ ἀσπλάγχχνου, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει νὰ ζῆ ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ν' ἀποθνήσκῃ ἡ Ζολάνδη ; . . . Ἀχ ! αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐγὼ δὲν τὸν πιστεύω ! . . . ἂν ὑπάρχῃ, τὸν μισῶ, τὸν καταρῶμαι . . . αὐτὸν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀγάλλεται διὰ τὴν δυστυχίαν μου . . . αὐτὸν τὸν Θεόν, ὅστις φθονεῖ τὴν ὠραιότητα . . . αὐτὸν τὸν Θεόν, ὅστις ἐπιτρέπει νὰ ἐξαφανίζωνται ὑπὸ τὴν γῆν τόση ἀθωότης, τόση νεότης, τόση καλλονή, τόσαι ἀρεταὶ καὶ νὰ θριαμβεύωσιν ἐπὶ τοῦ κόσμου τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἀτιμία ! . . . ὦ ! αὐτὸν τὸν Θεόν ἐγὼ τὸν μισῶ, τὸν ἀποστρέφομαι, τὸν καταρῶμαι ! . . .

— Τέκνον μου ! . . . τέκνον μου ! . . .

— Ὀλιβιέρε ! . . . τί λέγεις ; . . .

— Ζολάνδη μου ! . . . Ζολάνδη μου ! . . . προσφιλές καὶ ἀθῶον πλάσμα ! ὑπῆρξες μὲν δυστυχῆς κατὰ τὴν ὀλιγοχρόνιον ἐπὶ τοῦ κόσμου διαμονὴν σου, ἀλλὰ δὲν θὰ περιμένῃς ἐπὶ πολὺ . . . Ὑπαγε, θὰ σὲ ἀκολουθήσω ταχέως, φίλη μου, σοὶ το ὀρκίζομαι ! . . . Ἀλλὰ σεῖς, οἱ ὁποῖοι τολμᾶτε νὰ με παρηγορεῖτε, εἰπέτε μοι εἰς τί ἔπταισα τοῦ Θεοῦ καὶ τοσοῦτον ἀσπλάγχχνως μὲ τιμωρεῖ ;

Καί, ἀποταθῆς πρὸς τὸν Μαλκράφτ, μὲ βλέμμα πεπλανημένον καὶ χεῖλη ἀφρίζοντα :

— Εἰπέ μοι, Μαλκράφτ, ἐπανελάβε, διατὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς σου, τὸν ὁποῖον σὺ διακονεῖς καὶ καθ' ἡμέραν παρακαλεῖς . . . διατὶ ἐπέτρεψε νὰ δελοφονηθῇ ὁ πατήρ μου ; διατὶ μοὶ ἀφῆρσε τὴν μητέρα μου, χωρὶς νὰ γνωρίσω τὰς θωπείας τῆς, χωρὶς νὰ δοκιμᾶσω τὸ φίλημά τῆς ; διατὶ νὰ μοὶ ἀρπάσῃ ἀσπλάγχχνως τὴν μόνην γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τοῦ κόσμου ἠγάπησα ; . . .

Διατὶ ; Κατὰ τί ἠμάρτησα ; Ὅποιον ἔγκλημα διεπράξα, εἰ μὴ ἐκεῖνο τοῦ ὅτι ἐμίλησας ; καὶ ἀπαιτεῖς εἰςέτι νὰ ὑπέικω εἰς τὰς βουλὰς τοῦ κακούργου αὐτοῦ ὄντος, τοῦ ἀδίκου, τοῦ ἀσπλάγχχνου αὐτοῦ ὄντος, τὸ ὁποῖον σὺ ὀνομάζεις Θεόν ; Ὅχι, φύγε, κατηραμένε καλόγηρε, φύγε ! Ἄρες

με μόνον νὰ δοκιμᾶζω τὴν θλίψιν μου καὶ ν' ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ ! . . .

Ὁ Ζεβὰν καὶ ὁ Μαλκράφτ, ἐνοήσαντες ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ λύπη διατάραξε τὸ λογικόν του, δὲν ἀπήντησαν αὐτῷ, ἀλλ' ἀπεμακρύνθησαν ἐκεῖθεν καί, γουυπετήσαντες εἰς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου, ἀπέτειναν ἐγκαρδίους δεήσεις πρὸς τὸν Ὑψιστον.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐκεῖ ἐπεκράτει μεγάλη ζωηρότης, θόρυβος καὶ φαιδρότης· τὰ παράθυρα ἐλαμπον ὡς ἥλιοι καὶ τὰ μαγειρεία ὡς καιόμενοι κλίβανοι καὶ ἀνέδιδον ὀσμὴν κνίσσης καὶ ἀρωμάτων, ἱκανὴν ν' ἀναγκάσῃ τὸν στόμαχον νὰ λησιμονήσῃ, ὅτι κεῖται πλησίον τῆς καρδίας.

Αἱ κιγκλίδες ὁμως τοῦ μεγάρου ἦσαν κεκλεισμέναι καὶ ἔδει νὰ ὑπερβῆ τις τὴν δυσκολίαν τοῦ ν' ἀνοιχθῶσιν.

Ὁ Μονσορῶ ἐκάλεσε τὸν θυρωρὸν καὶ ὠνόμασεν ἑαυτόν, ἀλλ' ὁ θυρωρὸς δὲν ἠθέλησε νὰ τον ἀναγνωρίσῃ.

— Πρῶτερον ἦσθε εὐθυτενῆς καὶ τώρα εἶσθε κυπτός, τῷ εἶπεν.

— Ἐνεκα τῆς κοπώσεως.

— Ἦσθε ὠχρὸς καὶ τώρα εἶσθε κόκκινος.

— Ἐνεκα τοῦ καύσωνος.

— Ἦσθε ἐφιππος καὶ ἐπιστρέφετε πεζός.

— Ὁ ἵππος μου ἀφηνίασε, μ' ἔρριψε καὶ ἐπέστρεψε μόνος. Δὲν τον ἴδετε ;

— Τὸν εἶδα, εἶπεν ὁ θυρωρὸς.

— Ὅπως δήποτε, εἰδοποιήσατε τὸν αὐλάρχην.

Ὁ θυρωρὸς, κατηχαριστημένος, ὅτι ἀπηλλάσσετο πάσης εὐθύνης, μετεκαλέσατο τὸν αὐλάρχην, ὅστις, προσελθὼν πάραυτα, ἀνεγνώρισε τὸν κ. Μονσορῶ.

— Καὶ πῶθεν ἔρχεσθε εἰς τοιαύτην κατάσταση ; ἠρώτησεν αὐτόν.

Ὁ Μονσορῶ ἐπανελάβε τὸν μύθον, τὸν ὁποῖον εἶχε διηγηθῆ πρὸς τὸν θυρωρὸν.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ αὐλάρχης, ἀνησυχῆσαμεν πολὺ, ὅτε εἶδομεν τὸν ἵππον ἄνευ ἀναβάτου, ἰδίως δ' ἀνησύχησεν ὁ ἐξοχώτατος, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰδοποιήσει περὶ τῆς ὑμετέρας ἀφίξεως.

— Ἄ ! ὁ ἐξοχώτατος ἐφάνη ἀνήσυχος ! εἶπεν ὁ Μονσορῶ.

— Πολὺ ἀνήσυχος.

— Καὶ τί εἶπε ;

— Νὰ εἰσαγάγωσιν ὑμᾶς παρ' αὐτῷ, ἕνα τῆ ἐπιστροφῆ σας.

— Ἐχει καλῶς· μόνον νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἵνα βεβαιωθῶ, ὅτι δὲν ἔπαθεν ὁ ἵππος τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

Ὁ Μονσορῶ μετέβη εἰς τὸ ἵπποστάσιον καὶ εἶδεν, ὅτι ὁ ἵππος ἔτρωγε μὲ τὴν ὀρεξίν ἵππου, αἰσθανομένου τὴν ἀνάγκην ν' ἀνακτῆσθαι τὰς δυνάμεις του.

Εἶτα δέ, χωρίς κἄν νὰ φροντίσῃ ν' ἀλλάζῃ τὰ ἐνδύματά του, διότι ἐφρόνει ὅτι ἡ σπουδαιότης τῆς εἰδήσεως, τὴν ὁποίαν ὤφειλε ν' ἀνακοινώσῃ, ἦτο ἀνωτέρα τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἐθιμοτυπίας, διηυθύνθη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης καὶ οἱ εὐπατρίδαι Αὐτῆς, καθήμενοι περὶ πολυτελῆ καὶ καλῶς φωτιζομένην τράπεζαν, κατεγίνοντο εἰς τὴν κτανάλωσιν ὁπτῶν φασιανῶν, ὅπου ἀγριοχοίρου καὶ ὀρεκτικῶν ἀρτυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπότηζον διὰ γενναίων οἴνων τῆς Καχόρτης ἢ δι' ἀφρώδους, γλυκέος καὶ ὑπόλου οἴνου τῆς Ἀνδεγαυίας, τοῦ ὁποίου οἱ ἄτμοι ἀνέρχονται εἰς τὸν ἐγκέφαλον πρὶν ἢ διαλυθῶσι τὰ ἐν τῷ ποτηρίῳ σχηματιζόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀφρώδη τοπαζία.

— Ἡ αὐλὴ εἶναι πλήρης, ἔλεγεν ὁ Ἀτραγκέ, ροδόχρους ὡς νεῆνις καὶ ἤδη μεθυσμένος ὡς ἀπόμαχος ἱππεύς, εἶναι πλήρης ὡς ἡ οἶναποθήκη τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Ριβειράκ, μᾶς λείπει εἰς ἀρχικυνηγός. Εἶναι, τῷ ὄντι, ἐντροπή μας νὰ τρώγωμεν τὸ γεῦμα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος καὶ νὰ μὴ τὸ θηρεύωμεν ἡμεῖς αὐτοί.

— Ἐγὼ δίδω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ ἐνὸς οἰουδήποτε ἀρχικυνηγοῦ, εἶπεν ὁ Λιβαρότος· ἀδιαφορῶ τίς θὰ εἶναι, ἔστω καὶ ὁ κύριος δὲ Μονσορώ.

Ὁ δούξ ἐμεῖδίασε, διότι μόνος ἐγίνωσκε τὴν ἀφίξιν τοῦ κόμητος.

Μόλις ὁ Λιβαρότος εἶχε περάσει τὴν φράσιν του καὶ ὁ δούξ τὸ μεῖδιμά του, ὅτε ἡ θύρα ἤνεώχθη καὶ ὁ Μονσορώ εἰσηλθεν.

Ὁ δούξ, ἰδὼν αὐτόν, ἀνεφώνησε θορυβωδῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς σιγῆς:

— Ἰδοὺ τον· βλέπετε, ὅτι ὁ οὐρανὸς εὐνοεῖ ἡμᾶς, διότι μᾶς στέλλει ὅ,τι ἐπεθυμάμεν.

Ὁ Μονσορώ, μεγάλως θορυβηθεὶς ἐκ τῆς ἀταρχείας τοῦ πρίγκηπος, ἥτις δὲν τῷ ἦτο συνήθης ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ἐχαίρεισε λίαν ἀδεξίως καὶ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, τεθαμβωμένος ὡς νυκτικὸρᾶξ, μεταφερόμενος αἰφνιδίως ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς.

— Καθήσατε καὶ δειπνήσατε, εἶπεν ὁ δούξ τῷ Μονσορώ, δεικνύων αὐτῷ θέσιν ἀπέναντί του.

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ, πραγματικῶς διψῶ, πεινῶ καὶ εἶμαι πολὺ κουρασμένος, ἀλλὰ δὲν θὰ πῶ, δὲν θὰ φάγω καὶ δὲν θὰ καθήσω, ἐὰν μὴ πρότερον ἐκπληρώσω σπουδαιότατην ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν εἶμαι διαπεπιστευμένος παρ' ὑμῖν.

— Δὲν ἔρχεσθε ἀπὸ τοὺς Παρισίους;

— Ἐν πάσῃ σπουδῇ, ἐξοχώτατε.

Ὁ Μονσορώ ἐπλησίασε τὸν Φραγκίσκον μὲ τὸ μεῖδιμα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ μὲ τὸ μῖσος εἰς τὴν καρδίαν, εἶπε δ' αὐτῷ:

— Ἐξοχώτατε, ἡ κυρία βασιλομήτωρ ἔρχεται κατεπιστευμένως νὰ ἴδῃ τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα.

Ὁ δούξ, τὸν ὁποῖον πάντες οἱ συνδαιτυμόνες ἠτένιζον, ἔδειξεν αἰφνιδίαν χαρὰν.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν, εὐχαριστῶ. Κύριε δὲ Μονσορώ, σήμερον, ὡς πάντοτε, ἀναγνωρίζω ὑμᾶς πιστὸν θεράποντα· ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὸν δεῖπνον ἡμῶν, κύριοι.

Τὸ συμπόσιον ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ὁ Μονσορώ, ὅστις ἐτέθη μετὰ τῶν Λιβαρότου καὶ Ριβειράκ, μόλις ἐκάθησεν ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ ἀνακλίντρου καὶ εὐρέθη πρὸς τὴν πλουσίαν τράπεζαν, ἀπώλεσε τὴν ὄρεξίν του, διότι ἀνεπόλησεν ὅ,τι εἶδεν ἐν τῷ δάσει τοῦ Μεριδόρ.

Ἀδιαφορῶν δὲ πρὸς τὸν θόρυβον, τὸ φῶς καὶ τὸ γεῦμα καὶ ἐπιλανθανόμενος πλησίον τίνων καὶ ἐνώπιον τίνος εὐρίσκετο, ἐβυθίσθη εἰς τὰς σκέψεις του, ἐκπέμπων ἐνίοτε ὑπόκωφον στεναγμόν, ὅστις ἐφέιλκε τὴν προσοχὴν τῶν ἐκπεπληγμένων συνδαιτυμόνων.

— Εἰσθε κατακουρασμένοι, κύριε ἀρχικυνηγέ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ· τῇ ἀληθείᾳ, θὰ ἐπράττετε καλῶς, ἐὰν ἐπορεύεσθε νὰ κατακλιθῆτε.

— Ἡ συμβουλὴ εἶναι καλὴ, εἶπεν ὁ Λιβαρότος, διότι ἐὰν δὲν ἀποδεχθῆτε αὐτήν, κινδυνεύετε νὰ ἀποκοιμηθῆτε ἐπὶ τοῦ πινακίου σας.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν· πραγματικῶς εἶμαι καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου.

— Μεθυσθῆτε, κόμη, εἶπεν ὁ Ἀτραγκέ, εἶναι τὸ μόνον θεραπευτικὸν τῆς κοπώσεως.

— Προσέτι, ἐψιθύρισεν ὁ Μονσορώ, διὰ τῆς μέθης, λησμονεῖ τις.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Λιβαρότος, δὲν θὰ το κατορθώσῃ· ἰδοὺ, τὸ ποτήριόν του εἶναι ἀκόμη πλήρες.

— Εἰς ὑγιεῖάν σας, κόμη, εἶπεν ὁ Ριβειράκ, ὑψώσας τὸ ποτήριόν του.

Ὁ Μονσορώ ἠναγκάσθη ν' ἀνταποκριθῆ πρὸς τὸν εὐπατρίδην καὶ ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του.

— Οὐχ ἦττον, πίνει· ἴδετε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Ἀτραγκέ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ, ὅστις προσεπάθει ν' ἀνχνύσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κόμητος, θαυμάσια.

— Πρέπει ὅμως, κόμη, νὰ μᾶς ἐτοιμάσητε λαμπρὸν κυνήγιον, εἶπεν ὁ Ριβειράκ· ὑμεῖς γνωρίζετε τὸν τόπον.

— Ἐχετε κύνας καὶ δάση, εἶπεν ὁ Λιβαρότος.

— Καὶ σύζυγον, προσέθετο ὁ Ἀτραγκέ.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὐτομάτως ὁ κόμη, ναί, σκύλους, δάση καὶ τὴν κυρίαν δὲ Μονσορώ, ναί, κύριοι, ναί.

— Καλέσατέ μας εἰς τὴν θήραν ἀγριοχοίρου, κόμη, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Θὰ προσπαθῆσω, ἐξοχώτατε.

— Αἱ! εἰπέ τις τῶν ἐντοπιῶν εὐπατριδῶν, θὰ προσπαθήσετε, ἀφοῦ τὰ δάση βριθοῦσιν ἀγριοχοίρων. Ἐὰν θηρεύσω εἰς τὰ πρὸ πολλοῦ μὴ ὑλοτομημένα δάση, δύναμαι ν' ἀνεύρω δέκα ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας.

Ὁ Μονσορώ ὠχρίασεν ἄκων, διότι εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶν δασῶν εἶχεν ὀδηγήσει αὐτόν ὁ Ρολάνδος.

— Ἄ! ναί, ναί, αὔριον, αὔριον! ἀνεφώνησαν μὲ φωνῆ οὐ εὐπατρίδαι.

— Θέλετε αὔριον, Μονσορώ; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ· οὐχ ἦττον, ὡς ὁ ἐξοχώτατος παρετήρησε πρὸ μικροῦ, εἶμαι πολὺ κουρασμένος, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ διευθύνω αὔριον τὴν θήραν. Ἄλλως, ὀφείλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ περὶ χωρὰ καὶ νὰ ἐξετάσω εἰς ὁποῖαν καταστάσει εὐρίσκονται τὰ δάση μας.

— Ἐκτὸς τούτου, ἀφήσατέ τον νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγόν του· τί διάβολον! εἶπεν ὁ δούξ μετὰ καλοκἀγαθίας, ἥτις ἔπεισε τὸν Μονσορώ, ὅτι ὁ δούξ ἦτο ἀντεραστής του.

— Σύμφωνοι! σύμφωνοι! ἀνεφώνησαν οἱ νέοι ἐν φαιδρότητι. Χορηγοῦμεν εἰκοσιτέσσαρας ὄρας εἰς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ, ἵνα πράξῃ εἰς τὰ δάση του πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον.

— Ναί, κύριοι, δώσατέ μοι εἰκοσιτέσσαρας ὄρας, εἶπεν ὁ κόμης, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ χρησιμοποίησω αὐτάς.

— Τώρα, ἡμέτερε ἀρχικυνηγέ, εἶπεν ὁ δούξ, σᾶς ἐπιτρέπω νὰ μεταβῆτε νὰ κατακλιθῆτε. Ἄς ὀδηγηθῆ ὁ κύριος δὲ Μονσορώ εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Ὁ Μονσορώ ἐχαίρεισε καὶ ἀπῆλθεν, ἀνακουφισθεὶς μεγάλου βάρους, τῆς στενοχωρίας.

Οἱ τεθλιμμένοι ἀγαπῶσι τὴν ἐρημίαν πολλῶ μᾶλλον τῶν εὐτυχῶν ἐραστῶν.

ΝΗ'

Πῶς ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος Γ' ἔμαθε τὴν φυγὴν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τί ἐπηκολούθησε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀρχικυνηγοῦ, τὸ συμπόσιον ἐξηκολούθησεν εὐθυμώτερον.

Ὁ πρίγκηψ, τὸν ὁποῖον ἡ παρουσία τοῦ Μονσορώ ἐστενοχώρει, ἀνέλαβε τὴν προτέραν γαλήνην του καὶ εἶπεν:

— Ὅτε εἰσηλθεν ὁ ἀρχικυνηγός, εἶχες ἀρχίσει, Λιβαρότε, νὰ διηγῆσαι ἡμῖν τὰ κατὰ τὴν φυγὴν σου ἐκ Παρισίων. Ἐξακολούθησον.

Ἐνταῦθα ὀφείλομεν ν' ἀντικαταστήσωμεν τὴν ἡμετέραν ἀφήγησιν εἰς τὴν τοῦ Λιβαρότου, διότι ἡ ιδιότης ἡμῶν ὡς ἱστορικῶν παρέχει ἡμῖν τὸ πλεονέκτημα νὰ γινώσκωμεν ὅ,τι ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ γινώσκῃ, δῆλα δὴ τὰ ἐν τῷ Αὐόβρω συμβάντα.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὁ Ἐρρίκος Γ' ἀφυπνίσθη ὑπὸ ἀσυνήθους ἐν τῷ ἀνακτόρῳ θορύβου, ἐν τῷ ὁποίῳ, μετὰ τὴν κατακλίσιν τοῦ βασιλέως, ἐπεβάλλετο βθυτάτη σιωπὴ.

Ἦκούοντο ἀνήκουστοι ἕως τότε βλασφημίας, κτυπήματα ἀκοντίων ἐπὶ τῶν τοίχων, ταχέα βήματα εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ αἱ ἐπόμενα ἰέξεις, μυριάκις ἐπαναλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς ἤχους:

— Τί θὰ εἶπει ὁ βασιλεὺς; τί θὰ εἶπει ὁ βασιλεὺς;

Ὁ Ἑρρίκος ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἤτένισε τὸν Σχικῶ, ὅστις, ἀφοῦ συνεδίπνησε μετὰ τοῦ βασιλέως, εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἐπὶ ἀνακλίντρον μὲ τὰς κνήμας συμπεπλεγμένας εἰς τὸ μακρὸν ξιφὸς του.

Ὁ θόρυβος ἐδιπλασιαζέτο.

Ὁ βασιλεὺς, στίλβων ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀλοιφῆς, ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης του, κράζων:

— Σχικῶ! Σχικῶ!

Ὁ Σχικῶ ἠνέφξεν ἕνα ὀφθαλμόν, διότι ἦτο λίαν συνετός καὶ ἐξετίμα τὸν ὕπνον, ὅστε δὲν ἀφυπνίζετο ἐντελῶς διὰ μιᾶς.

— Ἄ! Σφάλλεις νὰ μ' ἐξυπνήσης, Ἑρρίκε, εἶπε, διότι ὠνειρευόμην, ὅτι ἀπέκτησας υἱόν.

— Ἄκουσον! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἄκουσον!

— Τί ν' ἀκούσω; Νομίζω, ὅτι ἀρκετὰς ἀνοησίας μοὶ λέγεις τὴν ἡμέραν, ὅστε εἶναι περιττὸν ν' ἀκούσω καὶ τὴν νύκτα.

— Ἄλλὰ δὲν ἀκούεις; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, πρυτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ θορύβου.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικῶ· πραγματικῶς, ἀκούω κραυγὰς.

— Τί θὰ εἶπει ὁ βασιλεὺς; τί θὰ εἶπει ὁ βασιλεὺς; ἐπανέλαβεν ὁ Ἑρρίκος. Ἄκουεις;

— Δύο τινὰ ὑποπετεύω: ἢ ὁ σκύλος σου Νάρκισσος εἶναι ἀσθενὴς ἢ οἱ Οὐγονότοι ἐκδικοῦνται, μὲ ἀντιθετὸν νύκτα τοῦ Ἀγίου Βερθολομαίου, κατὰ τῶν καθολικῶν.

— Βοήθησόν με νὰ ἐνδυθῶ, Σχικῶ.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ βυθησόν με πρότερον νὰ ἐγερθῶ, Ἑρρίκε.

— Τί δυστύχημα! τί δυστύχημα! ἐπανελάμβανον εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους.

— Διαβόλε! τὸ πρᾶγμα καταντᾷ σπουδαῖον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Θὰ πράξωμεν καλῶς νὰ ὀπλισθῶμεν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Θὰ πράξωμεν καλλίτερον νὰ ἐξέλθωμεν διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, ὅπως μόνον ἀντιληφθῶμεν καὶ κρίνωμεν τὸ δυστύχημα ἀντὶ νὰ περιμεινώμεν νὰ μας το διηγηθῶσι.

Πάραυτα ὁ Ἑρρίκος ἐξῆλθε διὰ τῆς κρυφίας θύρας καὶ εὐρέθη εἰς τὸν ἀγοντα εἰς τὰ δώματα τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζέου διάδρομον.

Ἐκεῖ εἶδε χεῖρας ὑψωμένας πρὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἤκουσε κραυγὰς ἀπελπισίας.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, μαντεύω· ὁ δυστυχὴς αἰχμάλωτός σου θὰ ἐκρεμάσθῃ εἰς τὴν φυλακὴν του. Ἑρρίκε, σὲ συγχαίρω· εἶσαι μεγαλύτερος πολιτικὸς ἢ ὄσον ἐπίστευον.

— Ἄ! ὄχι, δυστυχῆ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, δὲν δύναται νὰ ἦναι τοῦτο.

— Τόσφ τὸ χειρότερον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἐλθέ, ἐλθέ.

Ὁ Ἑρρίκος ἔσυρε τὸν Γασκόνον εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ δουκὸς.

Τὸ πρᾶθυρον ἦτο ἠνεφγμένον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν συνεσφρευμένοι πλῆθος περιέργων, παρατηρούντων τὴν ἀπὸ τῶν κίχλιδων τοῦ ἐξώστου προσδεδεμένην κλίμακα.

Ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο κάτωχος ὡς ὁ θάνατος.

— Ἄ! Ἄ! τέκνον μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, δὲν εἶσαι εἰσέτι διεφθαρμένος ὅσον ἐπίστευον.

— Ἐφυγεν! ἀπέδρασεν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος μὲ φωνὴν τόσον ἡχηρὰν, ὥστε πάντες οἱ εὐπατρίδαι ἐστράφησαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βασιλέως ἐσπινθηροβόλου καὶ ἡ χεὶρ του ἐθλίβε τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

Ὁ Σχομβέργ ἐτίλλε τὴν κόμην του, ὁ Κουέλος ἔτυπτε τὸ μέτωπον διὰ τῶν πυγμῶν του καὶ ὁ Μωζιρόν ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν τοίχον ὡς ταῦρος.

Ὁ Ἐπερνὼν εἶχε φύγει, ὑπὸ τὴν εὐπρόσωπον πρόφασιν νὰ καταδιώξῃ τὸν δούκα.

Ἡ θεὰ τῶν μαρτυριῶν, τὰ ὅποια ἐπέβαλλον ἐαυτοῖς οἱ εὐνοοῦμενοι, κατεπράυνεν αἴφνης τὸν βασιλέα.

— Ἄ! ἡσυχά, τέκνον μου, εἶπε, κρατήσας ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν Μωζιρόν.

— Ὅχι, θὰ σκάσω ἢ θὰ με πάρει ὁ διάβολος, εἶπεν ὁ νέος, ἀπομακρυνθεῖς, ὅπως κτυπήσῃ ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν του.

— Ἄ! Ἄ! βοήθησατέ με νὰ τον κρατήσω! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἄ! κουμπάρε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὑπάρχει γλυκυτέρος θάνατος· ἀπεράσατε τὴν κοιλιάν σας μὲ τὸ ξιφὸς σας.

— Σιώπα δῆμιε! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν τῷ μεταξῷ τούτῳ, ὁ Κουέλος ἐγγρόνιζε τὸ πρόσωπόν του.

— ὦ! Κουέλε, παιδί μου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, θὰ καταντήσεις ὡς τὸν Σχομβέργ, ὅταν τὸν ἐβαψαν μὲ τὸ ἰνδικόν· θὰ γίνεις φρικώδης, φίλε μου.

Ὁ Κουέλος ἡσύχασε.

Μόνος ὁ Σχομβέργ ἐξηκολούθει νὰ γυμνῶνῃ τοὺς κροτάφους του, κλαίων ἐξ ὀργῆς.

— Σχομβέργ, Σχομβέργ, ἀγαπητέ μοι, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, κράτησε τὸ λογικόν σου, σὲ παρακαλῶ.

— Θὰ τρελλαθῶ!

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Εἶναι, τῷ ὄντι, μέγα τὸ δυστύχημα καὶ δι' αὐτὸ ὀφείλεις νὰ κρατήσης τὸ λογικόν σου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Εἶναι μέγα δυστύχημα, ἐχάθην! θὰ ἔχω ἐμφύλιον πόλεμον εἰς τὸ βασιλεῖόν μου... Ἄ τίς το ἐπραξε; τίς ἐχρῆγήσῃ τὴν κλίμακα; Διαβόλε, θὰ διατάξω ν' ἀπαγχονισθῶσιν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως.

Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τοὺς παρεστώτας.

— Τίς εἶναι, ποῦ εἶναι ὁ ἐνοχος; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος. Δέκα χιλιάδες σκοῦδα εἰς ὃν τινα μοὶ εἶπη τὸ ὄνομά του, ἐκατὸν χιλιάδες σκοῦδα εἰς ὃν τινα συλλάβῃ αὐτὸν ζῶντα ἢ νεκρόν.

— Τίς θὰ εἶναι, ἐὰν μὴ Ἄνδεγαυός τις; ἀνέκραξεν ὁ Μωζιρόν.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος. Ἄ! οἱ Ἄνδεγαυοὶ θὰ μοὶ το πληρώσουν.

Ὅς δ' ἐὰν ἡ λέξις Ἄνδεγαυός ἦτο σπιν

θῆρ, μεταδώσας τὸ πῦρ εἰς πυρίτιδα, φοβερὰ ἐκρηξίς κραυγῶν καὶ ἀπειλῶν ἀντήχησε κατὰ τῶν Ἄνδεγαυῶν.

— ὦ! ναί, οἱ Ἄνδεγαυοὶ! ἐκραύγασεν ὁ Κουέλος.

— Ποῦ εἶναι; ὠρύετο ὁ Σχομβέργ.

— Νά τους σφάζωτιν! ἐπανελάμβανεν ὁ Μωζιρόν.

Ἐπειτα συνέχεια.

Δμλ.

ΔΙ' ΕΝΑ ΣΤΡΟΒΙΛΙΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Ludovic Halevy.

— Θεία μου, ἀγαπητή μου θεία, μὴ πιστεύσης οὔτε μιὰ λέξι ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ πῆ. Θὰ πῆ ψέματα καὶ τρομερὰ μάλιστα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεώς μας ἂν δὲν τὸν διέκοπτα, θὰ σοῦ ἔλεγε ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὲ συμφυθῆ ὅταν ἦμουν δέκα ἡμερῶν.

— Βεβαίωτα! ἀνέκραξεν ὁ Γοντράν.

— Διόλου βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ἡ Μαρκέλα. Θὰ σοῦ ἔλεγεν ὅτι εἶνε ἕνας πολὺ πολὺ καλὸς ἐξάδελφος, ποῦ ἀγαποῦσε πάντοτε τὴν μικρούλα του ἐξάδελφῃ, καὶ ὅτι ὁ γάμος μας ὑπῆρξεν εὐχάριστον μυθιστόρημα ἀθωότητος καὶ τρυφερότητος.

— Βεβαίωτατα! Βεβαίωτατα, ἐπανέλαβεν ὁ Γοντράν.

— Διόλου, διόλου, κύριε. Ἡ ἀλήθεια, θεία μου Λουίζα, ἡ καθαυτὴ ἀλήθεια σὲ λίγα λόγια εἶν' αὐτή. Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ μ' ἐνομοφύετο, ἐὰν τὴν 17 Μαΐου 1886 δὲν ἔχανεν εἰς τὴν λέσχην πεντακόσια φράγκα ἀπὸ τὰς 9 ἕως τὰς 11 καὶ ἐὰν ὅλα τὰ θεωρεῖα τῆς Κομφῶδας δὲν ἦσαν νοικιασμένα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γοντράν ἐγέλα.

— ὦ! ἐμπορεῖς νὰ γελᾷς ὅσφ θέλεις. Ἐεῦρες καλὰ πῶς χωρὶς αὐτὸ—τί εἶνε ἡ τύχη— θὰ ἦμουν σήμερα ὑπανδρευμένη καὶ δούκισσα, ἀλλὰ δούκισσα Κουρταλέν καὶ ὄχι δὲ Λανιλίς. Ἄχ! Θεέ μου καὶ θαρρῶ πῶς θὰ ἦταν καλλίτερα... Ὅπωςδῆποτε ὅμως ἐγὼ θὰ διηγηθῶ στήν θεία μου τὴν ἀληθινὴν ἱστορίαν τοῦ γάμου μας.

— Ἀφοῦ σ' ἀρέσει διηγῆσαι τὴν, εἶπεν ὁ Γοντράν.

— Μάλιστα, κύριε, μ' ἀρέσει. Θὰ τὰ μίθης ὅλα θεῖς Λουίζα, ὅλα ἀπολύτως. Καὶ θὰ γίνης δικαστὴς τῆς διχονοίας μας.

Αὐτὰ συνέβαινον ὁκτὼ ἡμέρας ἀφοῦ ἡ Μαρκέλα δὲ Μορλάν ἀπήντησεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅσον ἀκριβῶς ἔπρεπε συγχινημένη τὸ ναὶ εἰς τὴν ἐπίτησιν τοῦ ἱερῶς ἐὰν δέχεται ὡς σύζυγόν της τὸν ἐξάδελφόν της Γοντράν δούκα δὲ Λανιλίς.

Τὸ συνῆκσιον τοῦτο ὑπῆρξεν τὸ σπουδαιότερον τῆς ἐποχῆς· πανταχόθεν ἐσπεύδον οἱ περιέργοι νὰ ἴδωσι τὴν νέμφην ἅμα τῇ ἐξόδῳ της ἐκ τοῦ ναοῦ. Κρίσιμος περίστασις ἡ δοκιμασία αὕτη. Δὲν συνίσταται τὸ πᾶν εἰς τὸ νὰ ἦναι τις ὠραία, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ πῶς νὰ ἦναι ὠραία. Ἰπάρχει τέχνη καθιστώσα τὴν γυναῖκα εὐμορφιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ συνάμα καὶ τινὰ προπαρασκευὰς καὶ μελέτας τινὰς. Καὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως καὶ εἰς τὸ θέατρον σπανίως φαίνεται ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης οὐφως. Ἡ Μαρκέλα ὅμως ἐπάλεινε ἐπιτυχίως· εὐθὺς ἀμέσως χωρὶς τὸ παράπαν νὰ συσταλῇ ἐφάνη κυρία ἐαυτῆς ἐν τῇ καλλονῇ της.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ σύζυγός της ὁ μικρὸς δοξὺς, ζηλότυπος ἀνεχώρει μετ' αὐτῆς εἰς τὴν μοναζῆαν καὶ τὴν ἀσιπῆν, εἰς παλιὸν τι δηλαδὴ οἰκογενειακὸν μέγαρον τὸ ὅποιον εἶδε μὲν πολλὰς δούκισσας τοῦ Λανιλίς, ἀλλ' οὐδεμίαν ὠραιότεραν καὶ μᾶλλον ἐρωτευμένην αὐτῆς.

Ἐφθασαν ἐκεῖ τῆς Πέμπτης 24 Ἰουνίου, τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωῆς μετὰ νυκτερινῆν ὀδοπορίαν ὑπὸ κατὰστερον οὐρανόν, ἐξεπλάγησαν δὲ λίαν εὐρόντες ἐκεῖ γράμμα τῆς θείας τῶν Λουίζης χρονολογούμενον ἀπὸ τῆς Πέμπτης 1 Ἰουλίου.

«Ὅκτὼ ἡμερῶν μοναζιά, τοῖς ἔλεγεν, εἶνε ἀρκετῆ. Πιστεῖσατε τὴν πείραν γραφίας ἐπαρχιώ-

«τίδος ἢ ὅποια θὰ κατευφρανόθῃ ἐναγκαλιζομένη πρὸ ἀνεπιόν τῆς καὶ τὴν ἀνεπιάν τῆς. Φυλάττετε τὸν ἔρωτά σας . . . καὶ διὰ τὰς κατόπιν ἡμέρας.

Ἐφῄσεν ἡ πρώτη Ἰουλίου. Αἱ ὀκτὼ ἡμέραι παρήλθον. Ἐβρίσκοντο εἰς τὸ Λαυλιεὶ πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν. Ἀδύνατον προσεπάθησαν νὰ συγκεντρώσῃσι τὰς ἀναμνηστικὰς τῶν. Τὶ ἔκαμαν τὴν Παρασκευὴν, τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν; Τὸ πᾶν ἦν συγκεχυμένον εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν· αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες, αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι. Τὶ ἔκαμαν, πάντοτε, πάντοτε τὸ ἴδιον πρᾶγμα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ποτὲ ποτὲ δὲν ἦτο τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Κατεγίνοντο εἰς τὸν ἔρωτά των, τὸν ἔρωτά των, τὸν ἔρωτά των, καὶ οὕτω παραδεδωμένοι εἰς τὸσον σοβαρὰν ἐνασχόλησιν, ἐλησύνθησαν ὀλοτελῶς ἐπὶ πλησίον τοῦ Λαυλιεὶ, εἰς τὸν παλαιὸν τῆς πόρον κατοικοῦσα, τοὺς ἐπεριμένον ἢ θεῖα των Λουίζα. Καὶ πρὸς τοῦτο εἶχεν ἄπειρα δικαιώματα τὸ ἀπῆλθον πρῶτον τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη τῆς καὶ δευτέρου λαμπρὸν ἐκ μαργαριτῶν περιόριον τὸ ὅποιον εἶχε προσφέρει εἰς τὴν Μαρκέλαν.

Ἐπρεπε ν' ἀφῴσῃσι τὰ ὄνειρα καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πραγματικότητα· οὕτω δὲ παρὰ τῆς γράφια των θεῖα μένοντες, καταγοητευμένη διὰ τὴν διχνομίαν ταύτην τῶν νεονύμφων, ἤρξαντο τῆς συζητήσεως.

Ἡ θεῖα Λουίζα ἐδέχθη τὸ ὑποῦργημα· ὡς διευθύνουσα δὲ τὴν συζήτησιν, ἐκάθησε τοὺς διαδίκους πρὸ αὐτῆς ἐπὶ δύο καθισμάτων εἰς σεβασμίαν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν. Ἡ Μαρκέλα πρῶτῶ νὰ καθίσθῃ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξευρε περὶ, τὸ ξέυρεις θεῖα Λουίζα, θὰ σοῦ τὸ ἐγραφεῖν ἢ μαμά, ὅλος ὁ κόσμος περὶ τὸ ἐγνώριζεν ὅτι δύο γαμβροὶ ἦσαν γὰρ μὲ ὁ κύριος; δούξ τοῦ Λαυλιεὶ ἐδῶ παρῶν, καὶ ὁ δούξ τοῦ Κουρταλέν. Ἐγὼ εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ προτιμῶ αὐτόν, αὐτὸν ποῦ εἶνε ἐδῶ. Γιατί; Νὰ σοῦ πῶ, καλὰ καλὰ δὲν ξέρω· πολὺ πιθανὸν διότι τὸν εἶχα συνιθῆσαι ἀπὸ παιδί. Ἐπαίζαμε ὅταν ἤμεθα τόσα δά. τὸ ἀνδρόγυνο. Ἐγὼ ἀπὸ τότε ἔμεινα πιστὴ εἰς τοὺς ἀθῶους μας ἔρωτας, ἐνῶ αὐτὸς . . .

— Ἐνῶ ἐγὼ . . .
— Ἐνοῶσαι μὲ τὴν ἀράδα τοῦ θάρθῃ καὶ αὐτὸ, κύριε. Περύμενε καὶ δὲν θὰ χάσῃς. Καὶ ὁμως, πρέπει νὰ ξέρῃς, θεῖα, ὅτι πολὺ προτιμώτερος ἦταν ὁ ἄλλος, καὶ διότι εἶνε πλουσιώτερος καὶ εὐγενέστερος.
— Ὡ! ὄσω γὰρ τὰ χρήματα ναί! μὰ τὴν εὐγένειαν . . .
— Μὴ συζητεῖς. Εἶσθε καὶ οἱ δύο δούκες διὰ διατάγματος.

— Ναί! ἀλλ' ἡμεῖς ἀπὸ τὸ 1663.
— Καὶ οἱ Κουρταλέν.
— Ἀπὸ τὸ 1666 μονάχα.
— Σύμφωνοι.
— Λοιπὸν.
— Περύμενε, περύμενε. Ἐγὼ εἶμαι ἐντὸς τῆς ὑποθέσεως. Ἡ μαμὰ ἐμελέτησε τὸ ζήτημα πρὸ τριῶν μηνῶν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνω δούκισσα Κουρταλέν. Ἡ μαμὰ ἀνεκάτωσε τὰ ἐπίσημα ἐγγράφα τῶν ἀρχαίων μ' ἕνα γέροντα ἱστορικὸν φίλον τῆς, τῆς Ἀκαδημίας. Ναί, σεῖ; εἶσθε ἀπὸ τὸ 1663 καὶ ὁ Κουρταλέν ἀπὸ τὸ 1666, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' τὸ 1672 δι' ἐγγράφου κεκυρωμένου ἔδωσε τὴν προτεραιότητα εἰς τοὺς Κουρταλέν καὶ δὲν πιστεύω ὅτι μπορεῖτε ν' ἀμφισβητήσητε τὴν πρᾶξιν τοῦ Λουδοβίκου. Ἐ! θεῖα μοποῦν νὰ τὸ κάμουν;
— Ὡ βέβαια, ὄχι!
— Καὶ ὁμως ὁ Σὲν Σιμόν.

— Ἀφες τον αυτόν, ἄφες τον. Ὁ Σὲν Σιμόν αὐτοῦ τὰ γραφόμενα εἶνε ὄλο πάθος καὶ ἀνακρίβεια. Τὸ ξέφυρ πῶς εἶνε μὲ σᾶς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει. Ἀς ποῦμε ὁμως, ἐπειδὴ σ' εὐχαριστεῖ αὐτὸ, ὅτι εἶσαι μεγαλειότερας καταγωγῆς ἀπὸ τοὺς Κουρταλέν. Ἐπειτα ἐσὺ εἶσαι ὠραῖος νέος, ἀλλ' ἔλα ποῦ αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κἀνν τίποτε ἐμπρὸς εἰς ἕνα διάταγμα τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Καὶ ὁμως ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα σ' ἀγαποῦσα πιστά, τρυφερά, τρελλά, ἀνόητα. Μάλιστα, ἀνόητα, διότι τὴν πρώτην φοράν πέρυσι ποῦ εὐγῆκα εἰς τὸν

κόσμον εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Φρέσν καὶ ἄφρασα τοὺς ὄμους μου, λιγούτσικους ἀκόμη, νὰ φαίνονται, ἤμουν δεκαεπτὰ χρόνων τότε, ὄλο οἱ νέοι ποῦ ζητοῦν μὲ τὸ κερὶ νύφη, μ' ἔβλεπαν καὶ ἐπῆγανιν μακρὰ σὰν νὰ μὲ ἐσέβοντο. Κανεὶς δὲν ἐλάμβανε γὰρ μὲ ἐνδιὰφέρον μ' ἰσχυρὰ εἶχα καὶ ὄνομα καὶ προίκα καὶ ὠραία μάτια. Ἐπταία ὄμους ἐγὼ ἢ ἴδια. Εἶχα πλέον γνωστοποιήσει εἰς ὄλους τὸ πάθος ποῦ εἶχα γὰρ σέ. Ὅλοι περὶ μ' ἐθεωροῦσαν κτῆμ' σ' οὐ. Ἀπ' οὗτου ἐπρωτοφόρεσα τὸ μακρὸ λευκὸ φουστάνι, τὸ ὅποιον ὄδει τὸ δικαίωμα σὲ μὲ κὶρῃ νὰ σκέπτεται πλέον περὶ γάμου, διεκτιροῦσα εἰς ὄλας μ' ἢ τὰς φίλας ὅι δὲν ἀγαποῦσα, οὔτε θ' ἀγαποῦσα, οὔτε θὰ ἐνυμφεύμουν ἄλλον ἐκτός σου. Σὲ ἢ τὸ μοναστήρι. Νά, αὐτὰ ἔλεγα. Ἐκεῖνοι τὰ εἶπαν εἰς τοὺς ἀδελφούς των καὶ τοὺς ἐξ' ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι τὰ εἶπαν εἰς ἐμὲ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἤθελα—ἀλλὰ ἤμουν ἐκτὸς συναγωνισμού. Εἶπε ἂν τολμᾶς ὅτι δὲν εἶν' ἀλήθεια
— Δὲν λέγω τίποτε.

— Βέβαια, διότι δὲν ἔχεις νὰ πῆς καὶ τίποτε. Δὲν λέγεις τίποτε τώρα, ἀλλὰ τί ἔλεγες πέρυσι; Πέρυσι! Ὅταν συλλογιζόμην ὅτι εἰμπορούσαμεν νὰ ἤμεθα νυμφευμένοι ἀπὸ τότε. Ἐνα ἔτος ἐχάσαμεν, ἕνα ὀλόκληρον ἔτος τὸ ὅποιον τόσῳ μακρὸν ὑπῆρξεν, ἐνῶ εἰμποροῦσε νὰ ἦνε πολὺ βραχύ. Ἀλλὰ τέλος. Ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Φρέσν καὶ κατεδέχθη νὰ μὲ χορεύσῃ τρεῖς φορές. Ἐπέτρεψα σπῆτι μεθυσμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην μου χαρὰν. Ἀλλὰ δὲν ἐχάρηκα πολὺ, διότι ἀμέσως τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον τοῦ Ροβέρτου, ὁ ὅποιος τὰ εἶπε τῆς ἀδελφῆς του Γαβριέλλης, ἢ ὅποια μοῦ τὰ διηγῆθη ἐμέ. Ἐβλεπε πῶς ἤθελαν νὰ τὸν ὑπανδρεύσουν μὲ τὴν ἐξ' ἀδελφῆν του Μαρκέλαν. Ἦμουν χθὲς κατὰ γράμμα στὴν ἀγάλη τῆς καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγαθὴ τοῦ ψυχῆ κάμει καὶ αὐτὸς ὄλιγον ἔρωτα τῆς μικρᾶς μαθητριάς. Ἀλλὰ ὄλα πέρασαν. Δὲν θὰ τὸν ξαναπιάσουν. Θὰ φυλάττεται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν μικρῶν παιδιῶν. Εἶνε ἔορται ἐπικινῶνται αὐτὰ. Δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ πανδρευθῆ. Τὴν ζῶντῃν ποῦ δὲν ἔχάρηκεν ἀκόμη. Ἀλλως τε δὲν τοῦ ἄρεσε πολὺ ὁ γάμος τῶν ἐξ' ἀδελφῶν Ἡ ἀληθὴς ἡδονὴ τοῦ γάμου εἶνε νὰ βιλλῆ; εἰς τὴν ζῶντῃ σου κατὰ τι νέον τὸ ὅποιον δὲν ἤξευρες. Νὰ μὴ χαιδέσῃς τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτῶ ἕνα πρόσωπο ποῦ ἐχάιδευες καὶ τὸ Σάββατο τὸ βράδῳ. Ἐκάνεν ἕνα κίνημα θεῖα Λουίζα, εἶδες;
— Ναί! εἶδα.

— Ὁ! πῆ πῶς θυμάται τὴν φράσιν.
— Ἀλήθεια . . . θυμοῦμαι . . .

— Ναί! μὰ δὲν εἶπε; μόνον αὐτὰ. Εἶπες καὶ ἄλλα. Δὲν εἶν' αὐτὰ μόνον θεῖα Λουίζα. Καὶ ξέυρεις ποῖδ ἦτο τὸ κυριώτερον ἐμπόδιον τοῦ γάμου μας; Ξέυρεις τί εἶχε πει εἰς τὸν Ροβέρτον; Ὅτι μὲ εἶχεν ἰδῆ στὸν χορὸν décolletée γιὰ πρώτην φοράν καὶ μ' εὐρῆκε πολὺ ἀδύνατη! Πολὺ ἀδύνατη! Τὸ βράδῳ, τὸ ἴδιο βράδῳ ποῦ μοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ ἡ Γαβριέλλα, ὅταν ἐγυμνώθηκα εἶδα στὸν καθρέπτη τοὺς ὄμους μου ποῦ εἶχαν κατὰ λίκκου θαυλουδῆ καὶ μ' ἐπίσπε ἕνας τρόμος! Καὶ ἔλαια, ἔλαια, ἀκατάπαυστα . . . Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἦλθε καὶ ἡ μαμὰ. «Τί ἔχεις ἀγγελέ μου καὶ κλαῖεις». Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε. «Ἐλα, πές μου παιδάκι μου τί ἔχεις;» Ἐγὼ ὑστερ' ἀπὸ τὰ πολλὰ, εἶμαι πολὺ ἀδύνατη, τῆς εἶπα. Ὁ ἐξ' ἀδελφός μου χθὲς μ' εὐρῆκε π λὺ ἀδύνατη. Τότε ἤρχισε νὰ γελά. καὶ μοῦ εἶπε πῶς καὶ ἐκεῖνη σὰν ἦτο δεκαεπτὰ χρόνων ἦτον ἀδύνατη, περὶ ἀδύνατη ἀπὸ μένα καὶ μ' ἐβεβαίωσε μὲ τὸν θετικώτερον τρόπον πῶς θὰ παγῆν. Ἐλεγε ἀλήθεια ἡ μαμὰ, νά, ἐπάχυνα. Ἀθάβετε λοιπὸν τὴν καλωσύνην, κύριε, νὰ πληροφορησῆτε τὴν θεῖαν μας ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίκκοι ποῦ εἶχα εἰς τοὺς ὄμους, δὲν ὑπάρχουν πλέον, καὶ οὕτω ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχετε κανὲν δικαίον παράπονον.
— Αὐτὸ τὸ λέγω εὐχαρίστως, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ προσθέσω . . .
— Τίποτε δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω. Τώρα εἶμαι στὸν δρόμο μου. Κατὸ ἢ θὰ ἔχῃς καίρῳ. Τώρα θὰ σὲ ὑποβάλλω εἰς ἀνάκρισιν.

— Ἐμπρὸς περιμένῳ . . .
— Καλὰ, καλὰ. Ἦλθεν ὁ καιρὸς μου, ἤμουν δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ καθὼς εἶνε τώρα συνήθεια,

δὲν ἤξεύρω εἰς τὸν καιρὸ σου θεῖα πῶς ἐγίνετο τὸ πρᾶγμα, εὐγῆκα ἐξω εἰς τὸν κόσμο. Μ' ἐπῆγαι σὲ μερικὸς χοροὺς εἰς τοὺς ὅποιους δὲν ἦτο ὁ κύριος. Δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῆ. Τὸ ἔλεγεν εἰς τὸν καθένα, εἰς ὅποιον ἐτύχαινε. Δὲν ἤθ' ἔλε νὰ πανδρευθῆ ποτέ, ποτέ, ποτέ. Τὸ ἔλεγε καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἴδιαν.

— Κατὰ διαταγὴν τῆς μητέρας σου . . .
— Μάλιστα. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἐμαθα κατόπιν ὅτι τὸν εἶχε παρακλέσει ἡ μαμὰ νὰ μοῦ τὰ λέγῃ αὐτὰ. Ἐνόμιζε πῶς ἤθελε μ' ἐμποδίσαι ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ἀγαπῶ μὲ τὴν μανίαν ἐκεῖνην, μὲ ἐκεῖνο τὸ πάθος.

— Μανίαν, πάθος . . .
— Ναί, θεῖα Λουίζα, μανίαν εἶχα πλέον δι' αὐτόν. Ὁ ἔρωτός μου εἶχε κατατῆσαι πάθος.
— Μὲ ὑποβρῶνευεις, ἀλλὰ δὲν τὰ λέγεις ὄλα. Δὲν λέγεις ὅτι ἡ μητέρα σου ἤθελε νὰ σὲ νυμφεύσῃ μὲ τὸν Κουρταλέν;
— Ἄ ναί! βέβαια καὶ θαρρῶ πῶς εἶχε πολὺ δίκαιον ἡ μαμὰ. Ὁ κ. Κουρταλέν ἔχει χ' ἴλια προτερήματα ποῦ δὲν ἔχεις σὺ, καὶ τὰ ὅποια δὲν θάποκτῆσῃς. Ἐπειτα ἔχει καὶ ἄλλην ἀξίαν, ἐκεῖνος δὲν μ' εὐρίσκειν ἰσχυρὴν, ἐκεῖνος μ' ἐξῆτ ὄσεν εἰς γάμον. Μίαν ἡμέραν, τὸ ἀπόγευμα, τὴν 2 Ἰουλίου τοῦ περυσίου ἔτους, ἦλθεν ἡ μαμὰ εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ πρόσωπον χαρούμενον «Παιδί μου, μοῦ λέγει, παιδί μου». Δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ τελεσθῆ. Ἐγὼ ἐνόησα ἀμέσως. Τὴν προηγουμένην, εἰς μίαν διασκέδασιν, ὁ κύριος Κουρταλέν, ὄλο μ' ἐτριγύριζεν, μ' ἐτριγύριζεν. Ἐστειλεν ἔπειτα τὴν μητέρα του γιὰ νὰ πῆ τῆς μαμᾶς ὅτι ὁ υἱὸς τῆς δὲν εὐρίσκειν ἄλλο πρόσωπο ἐπὶ τῆς γῆς περισσώτερον ὠραῖον ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου . . . Ἀπῆλθῃ καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εὐρίσκα ἄλλο πρόσωπον ἐπὶ γῆς ὀλιγώτερον ὠραῖον ἀπὸ τὸ ἐδικόν του. Προσέειπα μάλιστα ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν βίαν δὲ νὰ νυμφευθῶ. Ἡ μαμὰ ἐπροσπάθησε νὰ μὲ μεταπεισῆ. Μοῖ εἶπεν ὅτι ἀφίνω νὰ διαφύγῃς περὶστασις λίαν εὐνοική. Ὅτι ὁ γαμβρὸς εἶχεν ὄνομα μεγάλο, ἔσεν κοινωμικὴν ἀρσῆτην, περιόριον καλοσολογίαν, καὶ ὅτι θὰ μετανοήσῃ μίαν ἡμέραν ἀκληρῶς, διότι περιεφρόνησα τοσαῦτα προτερήματα. Κ' ἐγὼ εἰς ὄλα αὐτὰ τὰ τίσον δίκαια καὶ ὄρθα δὲν εὐρίσκα ἄλλο τι ν' ἀντιτείνω παρὰ τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά τ' οὐ. Γοντράν, Γοντράν, Γοντράν, ἢ τὸ μοναστήριον καὶ μάλιστα ἐν μοναστηρίῳ τῆς Ἱερουσαλῆμ. Ὡ! θεῖα Λουίζα γιὰ τὸν Θεὸ! Ἰδέ τον, ἰδέ τον μὲ πρᾶν ἡλικίαν εὐαρέσκεται καὶ ἱκανοποιεῖται κάθεται καὶ ἀκούει
— Μοῦ ἔχεις ἀπαγορεύσει νὰ ὀμιλῶ.
— Ἐπεται τὸ τέλος.

ΔΙΩΣΠΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :
[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμᾷ σημειοῦνται γάριν τῶν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρω ταχ. τελευτῶν]
Στεφάνου Θ. Ζέρον: Ὁ Αἰσάβουλος ἐν Τουρκίᾳ, ἦτοι Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθει ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννητῶν, Τόμου 2 . . . Δραχ. 5. [5,50]
Στεφάνου Θ. Ζέρον: Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπανάστασεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀγκώδεις . . . Δραχ. 4. [4,50]
Γεωργίου Α. Βαλαβάνη: Διηγήματα, κομψὸς τόμος περιέχον 8 διηγήματα . . . Δραχ. 1. [1,20]
Αἰμιλίου Ζολᾶ: Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας . . . Δραχ. 3. [3,30]
Αἰμιλίου Ρισσοῦ: Τὰ Δύο Λίκνα. Δρ. 1,60 [1,60]
Γεωργίας Σάνδης: Λέων Λεώνης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση . . . Δραχ. 1,50. [1,50]
Κομῆσης Δάκ: Ἡ Ὁραία Παρισινή. Γρ. 60. [70]
Γρηγορίου Α. Σεροπούλου: Τὸ Τρακοῦσι δραχμῶν Ἐπαθλον . . . λεπ. 50. [60]
Παύλου Μαρτεράζα: Ὑγιεινὴ, μετάφρασις Ν. Ἀξελῶδ, ἱατροῦ . . . Δραχ. 4. [4,30]
Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): Σύγγραμμά τιμῆς . . . Δραχ. 4. [4,30]